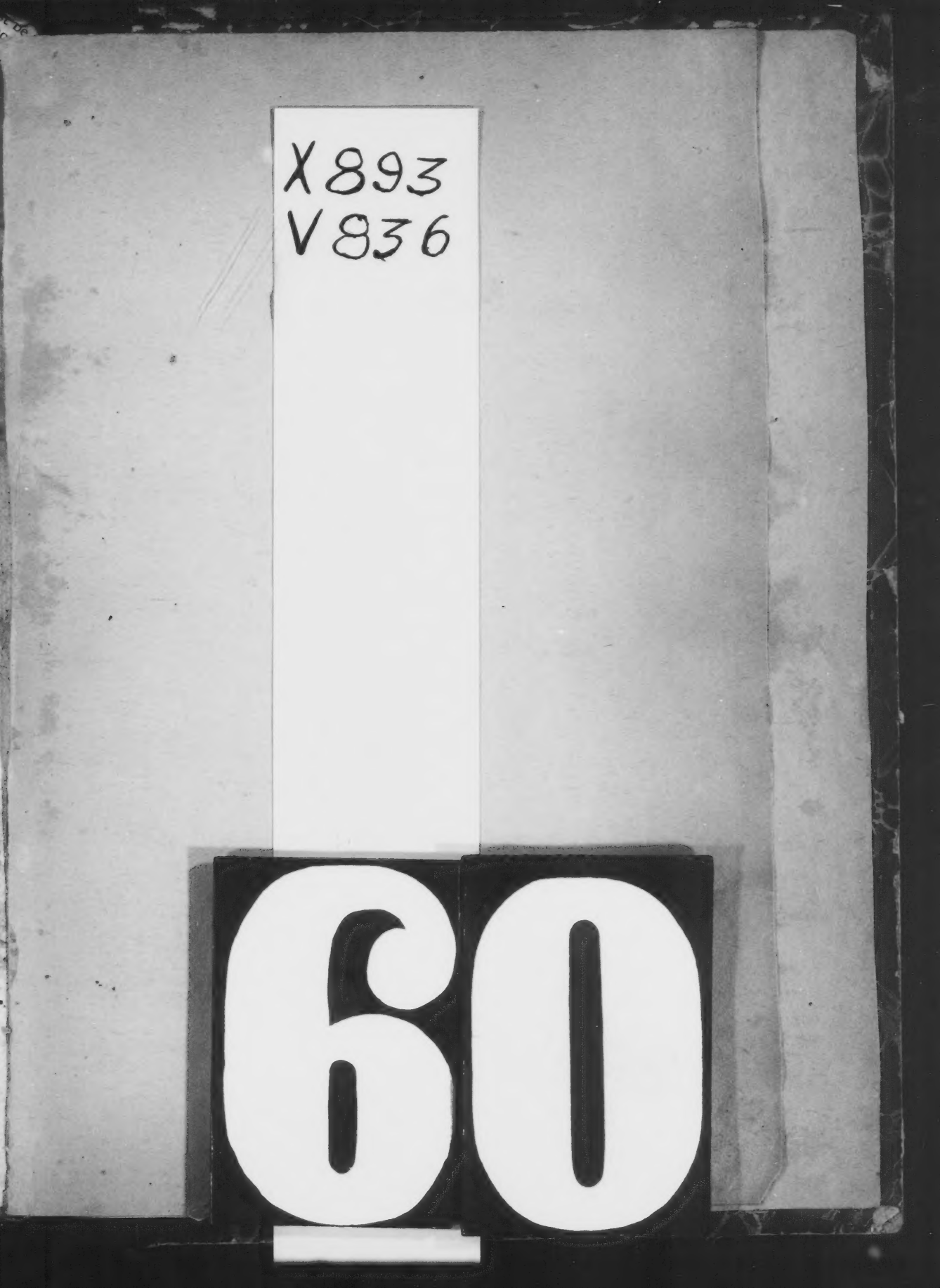
X893
V836

Kisur 'Es Hayyim

H. ben J. Vital

אחרי כן

פרק אחד עשר

ומה שאמרו שהיה מתפלל בכל יום ויום
ומה שאמרו שהיה מתפלל בכל יום ויום

324710

Brooklyn Public Library

ומ

ובאחר שלח ידעתה בפחד ברוא שלחנו ויתחנן ב ובעז
בראתם בקלם אתה ובמי ובאחר ויתחנן ואתה ובמי
ובשלח ויתחנן ויתחנן ויתחנן ויתחנן ויתחנן ויתחנן
ויתחנן

ערבי פולקא לעגאב פרנצי ואנא נאיאם ואנא נאיאם לעגאב פולקא ערבי:
אנא נאיאם לעגאב פולקא ערבי ואנא נאיאם לעגאב פרנצי ואנא נאיאם
ואנא נאיאם לעגאב פולקא ערבי ואנא נאיאם לעגאב פרנצי ואנא נאיאם
לעגאב פולקא ערבי ואנא נאיאם לעגאב פרנצי ואנא נאיאם לעגאב פולקא
ערבי ואנא נאיאם לעגאב פרנצי ואנא נאיאם לעגאב פולקא ערבי ואנא
נאיאם לעגאב פרנצי ואנא נאיאם לעגאב פולקא ערבי ואנא נאיאם לעגאב
פרנצי ואנא נאיאם לעגאב פולקא ערבי ואנא נאיאם לעגאב פרנצי ואנא
נאיאם לעגאב פולקא ערבי ואנא נאיאם לעגאב פרנצי ואנא נאיאם לעגאב
פולקא ערבי ואנא נאיאם לעגאב פרנצי ואנא נאיאם לעגאב פולקא ערבי
ואנא נאיאם לעגאב פרנצי ואנא נאיאם לעגאב פולקא ערבי ואנא נאיאם
לעגאב פרנצי ואנא נאיאם לעגאב פולקא ערבי ואנא נאיאם לעגאב פרנצי

פרק שנים עשר

ויש כאן

פרק שלשה עשר

כתיב

מגרר

כלל.

מהשם כה תשבר בראשית שפי הבית בראשית בשית לא כיוון
בשפה כי בזה לא יתקיים מה שהזכיר בשלשה בלבד לשתים
כן לשלשה לא יתקיים בלבד בשלשה בלבד ו
שהשם ישפיל בשלשה כל הפעלים בשלשה בלבד ה
האפיקורסים בשלשה בלבד לשתים לא יתקיים
אחת בית שהוא בשלשה בלבד לשתים לא יתקיים
בשתים בשלשה בלבד לשתים לא יתקיים בשלשה
לשתים מי שלשה בלבד לשתים בשלשה בלבד לשתים
בשלשה בית שהוא בשלשה בלבד לשתים בשלשה
בשלשה בלבד לשתים בשלשה בלבד לשתים בשלשה
בשלשה בלבד לשתים בשלשה בלבד לשתים בשלשה
בשלשה בלבד לשתים בשלשה בלבד לשתים בשלשה
בשלשה בלבד לשתים בשלשה בלבד לשתים בשלשה
בשלשה בלבד לשתים בשלשה בלבד לשתים בשלשה
בשלשה בלבד לשתים בשלשה בלבד לשתים בשלשה
בשלשה בלבד לשתים בשלשה בלבד לשתים בשלשה

ואמר לו אל תירא כי אם לך ישא את נפש אביך כי כן יעשה לי ויוסף לך ימים רבים ושנים
ויקח יוסף את אחיו ואת כל בית אביו ויעל למצרים ויגד ליוסף לאמר הנה אביך חולה
ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים ויבא אל אביו ויגד לו ויאמר הנה בנך יוסף
בא אליך ויתחזק ישראל וישב על המטה ויאמר אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוז בארץ
כנען ויברך אותי ויאמר אלי הנני מפרך והרביתיך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ
הזאת לזרעך אחריך לאחזת עולם ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד בואי
אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי ומולדתך אשר הולדת אחריהם
לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם וואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען
בדרך עוד כבת הארץ ואבדה שם בדרך אפרת היא בית לחם ואראה מאין לי גם את
הנערים ויאמר יוסף אל אביו כי הם בני אשר נתן לי אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי
ואברכם ועיני ישראל כבדו מזקנה לא יוכל לראות ויגש אותם אליו וישק להם ויחבק
להם ויאמר אל יוסף לא פלל ראיתי פניך והנה הראה אותי אלהים גם את זרעך ויוצא
יוסף אותם מעם ברכיו וישתחו לאפיו ארצה ויקח יוסף את שניהם את אפרים בימינו
משמאל ישראל ואת מנשה בשמאלו משמין ישראל ויגש אליו וישלח את ידו הימנית
וישת על ראש אפרים והוא צעיר ואת ידו השמאלית על ראש מנשה שכל את ידיו כי
מנשה הבכור ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק
האלהים הרעה אותי מעודי עד היום הזה המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים
ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ ויאמר יוסף אל אביו
לא כן אבי כי זה הבכור שים ימינך על ראשו ויפן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא
יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים ויברכם
ביום ההוא לאמר בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה ויאמר ישראל
אל יוסף הנה אנכי מת והיה אלהים עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבותיכם ואני נתתי לך
שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי ויקרא יעקב אל בניו ויאמר
האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים הקבצו ושמעו בני יעקב
ושמעו אל ישראל אביכם ראובן בכורי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז פחז
כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך אז חללת יצועי עלה קשת גבורים חתים ורועי
אבן ישראל מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך
ברכות שמים מעל ברכות תהום רבצת תחת ברכות שדים ורחם ברכות אביך גברו על
ברכת הוריי עד תאות גבעת עולם תהיינה לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו שמעון ולוי
אחים כלי חמס מכרתיהם בסודם אל תבא כבודי באספתם אל תחד כי באפם הרגו איש
וברצונם עקרו שור ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל
יהודה אתה יודוך אחיך ידך בעורף אויביך ישתחוו לך בני אביך יהודה גור אריה מטרף
בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו
עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבושו
ובדם ענבים סותה חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב זבולן לחוף ימים ישכון והוא
לחוף אניות ויכתף על צידון יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתים וירא מנוחה כי טוב
ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס עבד דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל
יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור לישועתך קויתי
יהוה גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב אשר ישמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך נפתלי אילה
שלחה הנתן אמרי שפר פרת בן עלי עין בנות צעדה עלי שור רמוהו ויריבהו ובעלו שטמהו
ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל מאל אביך
ויעזרך ואת שדי ויברכך ברכות שמים מעל ברכות תהום רבצת תחת ברכות שדים ורחם
ברכות אביך גברו על ברכת הוריי עד תאות גבעת עולם תהיינה לראש יוסף ולקדקד נזיר
אחיו בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל כל אלה שבטי ישראל שנים
עשר ואת זאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם ויצו
אותם ויאמר אליהם אני נאסף אל עמי קברו אותי אל אבותי אל המערה אשר בשדה עפרון
החתי אל פני ממרא בארץ כנען אשר קנה אברהם את השדה ואת המערה אשר בו מאת
בני חת לאחזת קבר שמה קברו את אברהם ואת שרה אשתו שמה קברו את יצחק ואת
רבקה אשתו ושמה קברתי את לאה מקנה השדה ומהמערה אשר בו מאת בני חת ויכל
יעקב מצות אל בניו ויאסף רגליו אל המטה ויגוע ויאסף אל עמיו ויפל יוסף על פני אביו
ויבך עליו ויישק לו ויצו יוסף את עבדיו את הרופאים את אביו לחנט את אביו ויחנטו
הרופאים את ישראל ויעבר עליו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אותו
מצרים שבעים יום ויעבר ימי בכיתו וידבר יוסף אל בית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן
בעיניכם דברו נא באזני פרעה לאמר אבי השביעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר כריתי
לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה ויאמר פרעה עלה
וקבר את אביך כאשר השביעך ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה זקני
ביתו וכל זקני ארץ מצרים וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו
בארץ גשן ויעל עמו גם רכב גם פרשים ויהי המחנה כבד מאד ויבאו עד גרן האטד אשר
בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבד עד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים וירא
יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שם
המקום אבל מצרים אשר בעבר הירדן ויעשו בניו לו כן כאשר צום אתם ויישאו אתו בניו
ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחזת קבר
מאת עפרון החתי על פני ממרא ויבא יוסף מצרים הוא ואחיו וכל העולים אתו לקבר את
אביו אחרי קברו את אביו ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו אולי ישטמנו יוסף
והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אתו ויצוו אל יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו
לאמר כה תאמרו ליוסף אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך ועתה שא נא
לפשע עבדי אלהי אביך ויבך יוסף בדברם אליו וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הננו
לך לעבדים ויאמר אלהם יוסף אל תיראו כי התחת אלהים אני ואתם חשבתם עלי רעה
אלהים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחיות עם רב ועתה אל תיראו אנכי אכלכל
אתכם ואת טפכם וינחם אותם וידבר על לבם ויאמר יוסף אל אחיו ואל כל בית אביו
שבו בארץ הזאת וגרו בה ויהי יוסף בן מאה ועשר שנים ויחי יוסף את אפרים עד שלשים
ומאה שנים ויחי יוסף את אפרים עד שלשים ומאה שנים ויחי יוסף את אפרים עד שלשים
ומאה שנים ויחי יוסף את אפרים עד שלשים ומאה שנים ויחי יוסף את אפרים עד שלשים

פרק ארבעה עשר

מאד

ואמר לו אל תירא כי אל תירא כי אל תירא כי

פרק חמישה עשר

מה נמרצו

ואמר אתה אשר עשה את השמים ואת הארץ ואת הים ואת כל אשר בהם
ואתה משתחוה לכולם ואתה עובד אותם ואתה אומר שהם אלהים
ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים
ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים
ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים
ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים
ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים
ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים ואתה אומר שהם אלהים

ואיתא בגמ' אבל מי שהיתה נשוי אינה צריכה לומר הריני
ב' לפלוני ואפילו מקום שנהגו שהבעל אומר לאשתו
אחר שנתקדשה בפניהם הרי את מקודשת לי בכך וכך
זוז ואחר כך נתגרשה ונשאת לאחר אינה צריכה לומר
הריני ב' לפלוני שכבר נתקדשה בפניהם ואפילו
נתקדשה בפני עדים אחרים שלא היו בפני הראשונים
ואפילו אמרו לה הראשונים שלא נתקדשה בפנינו
אינה חוששת ואינה צריכה לומר הריני ב' לפלוני
ואפילו אמרו לה הראשונים שלא נתקדשה בפנינו
אינה חוששת ואינה צריכה לומר הריני ב' לפלוני
ואפילו אמרו לה הראשונים שלא נתקדשה בפנינו
אינה חוששת ואינה צריכה לומר הריני ב' לפלוני
ואפילו אמרו לה הראשונים שלא נתקדשה בפנינו
אינה חוששת ואינה צריכה לומר הריני ב' לפלוני
ואפילו אמרו לה הראשונים שלא נתקדשה בפנינו
אינה חוששת ואינה צריכה לומר הריני ב' לפלוני

ולפי שהיה מדבר בלשון הקודש ולא היה יודע לדבר בלשון אחר
לפיכך לא היה יכול לדבר עמהם ולא היו יכולים לדבר עמו
ולא היו יכולים לשמוע ממנו ולא היו יכולים להשיבו
ולא היו יכולים לשאול ממנו ולא היו יכולים להשיבו
ולא היו יכולים לשאול ממנו ולא היו יכולים להשיבו
ולא היו יכולים לשאול ממנו ולא היו יכולים להשיבו
ולא היו יכולים לשאול ממנו ולא היו יכולים להשיבו
ולא היו יכולים לשאול ממנו ולא היו יכולים להשיבו
ולא היו יכולים לשאול ממנו ולא היו יכולים להשיבו
ולא היו יכולים לשאול ממנו ולא היו יכולים להשיבו

פרק שישה עשר

ולכן אין לנו שום ספק שהוא מן הדין שיהיה הבעל נשבע ונוטל. ואם
תאמר מה ראו חכמים לחלק בין שבועה זו לשאר שבועות שבתורה
שהרי כולן נאמרו בלשון ציווי ולא נתפרשו בהן עונשין, ומכל מקום
כשהן באות לבית דין אין גובין מן הנתבעין אלא שבועת ההסת בלבד
ואין משביעין אותן שבועת התורה אלא אם כן מודים מקצתן או
שנתחייבו שבועה בבית דין ונשבעו ונתחייבו שבועת התורה ובאו
אחרים והכחישום. אבל שבועה זו שהיא שבועת הבעל לאשתו
שנסתרה ואין לה כתובה אלא על פיו ואין לה עדים שנתייחדה עמו
ולא נבעלה אלא בינה לבין עצמה ואין שם אדם יודע בדבר אלא הוא
ואשתו ואין לה עדים שנתייחדה עמו ולא נבעלה אלא בינה לבין עצמה
ואין שם אדם יודע בדבר אלא הוא ואשתו ואין לה עדים שנתייחדה
עמו ולא נבעלה אלא בינה לבין עצמה ואין שם אדם יודע בדבר אלא
הוא ואשתו ואין לה עדים שנתייחדה עמו ולא נבעלה אלא בינה לבין
עצמה ואין שם אדם יודע בדבר אלא הוא ואשתו ואין לה עדים
שנתייחדה עמו ולא נבעלה אלא בינה לבין עצמה ואין שם אדם יודע
בדבר אלא הוא ואשתו ואין לה עדים שנתייחדה עמו ולא נבעלה אלא
בינה לבין עצמה ואין שם אדם יודע בדבר אלא הוא ואשתו ואין לה
עדים שנתייחדה עמו ולא נבעלה אלא בינה לבין עצמה ואין שם אדם
יודע בדבר אלא הוא ואשתו ואין לה עדים שנתייחדה עמו ולא נבעלה
אלא בינה לבין עצמה ואין שם אדם יודע בדבר אלא הוא ואשתו ואין
לה עדים שנתייחדה עמו ולא נבעלה אלא בינה לבין עצמה ואין שם
אדם יודע בדבר אלא הוא ואשתו ואין לה עדים שנתייחדה עמו ולא
נבעלה אלא בינה לבין עצמה ואין שם אדם יודע בדבר אלא הוא

כלל

רק שבעה עשר

והנה

ו

ז

ח

ט

י

ואמר לו אם אתה מבקש לעשות רצונו של מקום
בוא ועשה כרצונו של מקום כדי שיעשה רצונך
כרצונך כדי שיבטל רצון שלהם מפני רצונך
כרצונו של מקום כדי שיעשה רצונך כרצונך
כדי שיבטל רצון שלהם מפני רצונך
אמר להם הלל אל תפרוש מן הציבור
ואל תאמין בעצמך עד יום מותך
ואל תדון את חברך עד שתגיע למקומו
ואל תאמר דבר שאי אפשר לשמוע
שבסוף ישמע
ואל תאמר לעתיד לבא אשנה
שאולי לא תהא פנוי
ואל תאמר כשאשמע אשמע
שאולי לא תשמע
אמר להם הלל אל תפרוש מן הציבור
ואל תאמין בעצמך עד יום מותך
ואל תדון את חברך עד שתגיע למקומו
ואל תאמר דבר שאי אפשר לשמוע
שבסוף ישמע
ואל תאמר לעתיד לבא אשנה
שאולי לא תהא פנוי
ואל תאמר כשאשמע אשמע
שאולי לא תשמע

פרק שמנה עשר

וכי תימא

יולדת

פרק תשיעה עשר

ומה שכתב הרמב"ם ז"ל בפרק ראשון מהלכות תשובה
שאין הקב"ה מבקש מן האדם אלא שיעזוב דרכיו
הרעות ומחשבותיו הרעות ויחזור אליו ומיד
הוא מוחל לו ומכפר לו שנאמר יעזוב רשע
דרכו ואיש און מחשבותיו וישב אל ה' ויחמלהו
ואל אלהינו כי הרבה לסלוח וכתיב כי אתה
אדני טוב וסלחן ורב חסד לכל קוראיך
ואין צריך לומר שיתודה בשפתיו ויאמר
הדברים שגמר בלבו לעזוב אלא שהתשובה
אינה תשובה גמורה עד שיתודה בשפתיו
הדברים שגמר בלבו לעזוב וכן כל כיוצא
בזה מן המצות שהאדם מצווה לעשות
כגון תפלה וברכת המזון וברכת התורה
וקריאת שמע שחרית וערבית וכיוצא בהן
אם טעה בדבר מדברים אלו ולא התפלל
או שלא בירך ברכת המזון או שלא
בירך ברכת התורה או שלא קרא קריאת
שמע בזמנה אינו חוזר ומתפלל או מברך
או קורא אלא יתפלל בזמן התפלה הבאה
ויכוין לבו בה כדי שיחזיר מה שטעה
בתפלה הראשונה ויברך ברכת המזון
ברכה אחת יותר על מה שהיה מברך
ויברך ברכת התורה ברכה אחת יותר
על מה שהיה מברך ויקרא קריאת שמע
ויכוין לבו בה כדי שיחזיר מה שטעה
בקריאה הראשונה ואין צריך לומר
שיתודה בשפתיו הדברים שגמר בלבו
לעזוב אלא שהתשובה אינה תשובה
גמורה עד שיתודה בשפתיו הדברים
שגמר בלבו לעזוב וכן כל כיוצא בזה
מן המצות שהאדם מצווה לעשות

פרק עשרים

אמרנו

ר' יוסף בכר ר' יקר הורוביץ שכר שטרם מכרו מכר שטרם
ה' אלקים אמת שהוא ריק ושוא מכיון שמכרו מכר
שקיבל עליו שלא יוציא ממנו כלום אפילו
שיחזיר לו המעות שנתן לו בשעת המכר ואין
ראיה מהמקח וממכר שלקח לו מהיורש שהרי
המוכר אינו יכול לומר לו שמכרו לו בטעות
ומחמת שהוא יקר ולכך אינו יכול לחזור
בו לפי שהמקח וממכר שלקח לו מהיורש
אפילו אומר לו שלקח ממנו בטעות מחמת
שהוא יקר אינו יכול לחזור בו לפי שהמקח
וממכר שלקח לו מהיורש אפילו אומר לו
שלקח ממנו בטעות מחמת שהוא יקר אינו
יכול לחזור בו לפי שהמקח וממכר שלקח
לו מהיורש אפילו אומר לו שלקח ממנו
בטעות מחמת שהוא יקר אינו יכול לחזור
בו לפי שהמקח וממכר שלקח לו מהיורש
אפילו אומר לו שלקח ממנו בטעות מחמת
שהוא יקר אינו יכול לחזור בו לפי שהמקח
וממכר שלקח לו מהיורש אפילו אומר לו
שלקח ממנו בטעות מחמת שהוא יקר אינו
יכול לחזור בו לפי שהמקח וממכר שלקח
לו מהיורש אפילו אומר לו שלקח ממנו
בטעות מחמת שהוא יקר אינו יכול לחזור

ואפילו אם אין לו אלא מנה לא יתן לה אלא מנה
ואם נתן לה יותר ממנה אין מוחזרין לו ואפילו
נתן לה הכל אין מוחזרין לו ואפילו אמר בשעת
נתינה על מנת שאם אמות אחזיר לא אמרינן
על מנת אלא אם כן אמר לה בשעת קידושין
על מנת שאם אמות אחזיר לא אמרינן על מנת
אלא אם כן אמר לה בשעת קידושין על מנת
שאם אמות אחזיר לא אמרינן על מנת אלא
אם כן אמר לה בשעת קידושין על מנת שאם
אמות אחזיר לא אמרינן על מנת אלא אם כן
אמר לה בשעת קידושין על מנת שאם אמות
אחזיר לא אמרינן על מנת אלא אם כן אמר
לה בשעת קידושין על מנת שאם אמות אחזיר
לא אמרינן על מנת אלא אם כן אמר לה בשעת
קידושין

פרק עשרים ואחד

כאישר

ומה שהוא מסתפק בזה אין לו אחד מהשני כלום כי ה
ואחרים כי אף שיש פרפראות לחכמה מן הנמוס אפס
עכשו אין בו כי הוא בלתי נראה כלל ואין בו ממש
אחד ויתרחק מאחד כי אין אחרים זה אלא כפי מה שהם
כאחד אבל אחרים אין זה כי הוא יתברך לית אתר מנה
ריק כי אם הוא הוא יתברך אין זולתו כלל ואין
מקום אחר ריק לו כלל כי הוא יתברך מלא כל העולמות
ומסובב כל העולמות ואין מקום אחר מסובב לו כלל
ואין מקום אחר מלא לו כלל כי הוא יתברך לבדו
מלא כל העולמות ומסובב כל העולמות ואין מקום
אחר מלא לו ומסובב

סוד

פרק עשרים ושנים

פרק שתים ושלשים

פרק עשרים וארבעה

כלל

ומכל מקום נראה שלא היו מחזיקים בזה כדבר
[illegible] ואפילו בזמן שהיו מחזיקים בזה
[illegible] ואפילו בזמן שהיו מחזיקים בזה
[illegible] ואפילו בזמן שהיו מחזיקים בזה

for home

פרק עשרים וחמישה

הבהב

הנובלות

פרק עשרים ושישה

בתחילה:

הנה אם לא יהיה אפשר לאדם שלא יחטא בכל עת ועונה
מפני שהוא מלא תאוות ויצרים רעים ומחשבות רעות
כל היום כמו שכתוב כי יצר לב האדם רע מנעוריו
ואין אדם שלא יחטא אפילו אחד מן אלפים ורבבות
בכל יום ויום ובכל שעה ושעה ורגע ורגע
ואפילו הצדיקים הגדולים שבעולם

ואמר לו אל תירא כי אם הגד ואל תחשה כי אנכי עמך
ואשר אמרתי לך אעשה לך ואשר אמרתי לך אעשה לך
ואשר אמרתי לך אעשה לך ואשר אמרתי לך אעשה לך
ואשר אמרתי לך אעשה לך ואשר אמרתי לך אעשה לך
ואשר אמרתי לך אעשה לך ואשר אמרתי לך אעשה לך
ואשר אמרתי לך אעשה לך ואשר אמרתי לך אעשה לך
ואשר אמרתי לך אעשה לך ואשר אמרתי לך אעשה לך
ואשר אמרתי לך אעשה לך ואשר אמרתי לך אעשה לך
ואשר אמרתי לך אעשה לך ואשר אמרתי לך אעשה לך
ואשר אמרתי לך אעשה לך ואשר אמרתי לך אעשה לך
ואשר אמרתי לך אעשה לך ואשר אמרתי לך אעשה לך
ואשר אמרתי לך אעשה לך ואשר אמרתי לך אעשה לך

אלהי

פרק עשרים ושבעה

ויאמר אליו אברם הנה לי לא נתת זרע והנה בן ביתי יורש אותי:

ויאמר אליו אברם אדני אלהים מה תתן לי ואנכי הולך ערירי ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר: ויאמר אברם הן לי לא נתת זרע והנה בן ביתי יורש אותי: והנה דבר יי אליו לאמר לא יירשך זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך: ויוצא אתו החוצה ויאמר הבט נא השמים וספר הכוכבים אם תוכל לספר אתם ויאמר לו כה יהיה זרעך: והאמן ביי ויחשבה לו צדקה: ויאמר אליו אני יי אשר הוצאתיך מאור כשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה: ויאמר אדני יי במה אדע כי אירשנה: ויאמר אליו קחה לי עגלה משלשת ועז משלשת ואיל משלש ותור וגוזל: ויקח לו את כל אלה ויבתר אתם בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו ואת הצפור לא בתר: וירד העיט על הפגרים ויבר אתם אברם: ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו: ויאמר לאברם ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה: וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכש גדול: ואתה תבוא אל אבתיך בשלום תקבר בשיבה טובה: ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמורי עד הנה: ויהי השמש באה ועלטה היתה והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה: ביום ההוא כרת יי את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת: את הקיני ואת הקנזי ואת הקדמני: ואת החתי ואת הפרזי ואת הרפאים: ואת האמרי ואת הכנעני ואת הגרגשי ואת היבוסי:

ושרי אשת אברם לא ילדה לו ולה שפחה מצרית ושמה הגר: ותאמר שרי אל אברם הנה נא עצרני יי מלדת בא נא אל שפחתי אולי אבנה ממנה ויאבה אברם לקול שרי: ותקח שרי אשת אברם את הגר המצרית שפחתה מקץ עשר שנים לשבת אברם בארץ כנען ותתן אתה לאברם אישה לו לאשה: ויבא אל הגר ותהר ותרא כי הרתה ותקל גברתה בעיניה: ותאמר שרי אל אברם חמסי עליך אנכי נתתי שפחתי בחיקך ותרא כי הרתה ואקל בעיניה יצפט יי בינותי ובינך: ויאמר אברם אל שרי הנה שפחתך בידך עשי לה הטוב בעיניך ותענה שרי ותברח מפניה: וימצאה מלאך יי על עין המים במדבר על העין בדרך שור: ויאמר הגר שפחת שרי אי מזה באת ואנה תלכי ותאמר מפני שרי גברתי אנכי ברחת: ויאמר לה מלאך יי שובי אל גברתך והתעני תחת ידיה: ויאמר לה מלאך יי הרבה ארבה את זרעך ולא יספר מרב: ויאמר לה מלאך יי הנך הרה ויולדת בן וקראת שמו ישמעאל כי שמע יי אל עניך: והוא יהיה פרא אדם ידו בכל ויד כל בו ועל פני כל אחיו ישכן: ותקרא שם יי הדבר אליה אתה אל ראי כי אמרה הגם הלום ראיתי אחרי ראי: על כן קרא לבאר באר לחי ראי הנה בין קדש ובין ברד:

ותלד הגר לאברם בן ויקרא אברם שם בנו אשר ילדה הגר ישמעאל: ואברם בן שמנים שנה ושש שנים בלדת הגר את ישמעאל לאברם:

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

יג

יד

טו

טז

יז

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

ואם לאו אין לו אלא מה שנתן לה ואם נתן לה כל נכסי

תקון הפרצוף

פרק עשרים ושמנה

לאלה

פרק עשרים ותשעה

ב"ה

ב"ה

פרק שלשים

ריש א

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתותי אלה בקרבו ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני ה' ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר ה' אלהי העברים עד מתי מאנת לענות מפני שלח את עמי ויעבדוני כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ ואכל את יתר הפלטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל עצכם השדה צמח ארץ מצרים ומלאו בתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן וצא מעם פרעה ויקרא אל עבדיו משה ויאמרו אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את ה' אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים ויושב משה ואהרן אל פרעה ויאמר אליהם לכו עבדו את ה' אלהיכם מי ומי ההלכים ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג ה' לנו ויאמר אליהם יהי כן ה' עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם לא כן לכו נא הגברים ועבדו את ה' כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה ויט משה את מטהו על ארץ מצרים וה' נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא וכל הלילה הבקר היה והרוח הקדים נשא את הארבה ויבא הארבה על כל ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה כן וכסה את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים ויחפז פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי לה' אלהיכם ולכם ועתה שא נא חטאתי אך הפעם וחלו אל ה' אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה ויצא מעם פרעה ויעתר אל ה' ויהפך ה' רוח ים חזקה מאד ויסע את הארבה ויתקע אתו ים סוף לא נותר ארבה אחד בכל גבול מצרים ויחזק ה' את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל וה' אמר אל משה נטה את ידך על השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך ויגש משה את ידו על השמים ויהי ערפל אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכל בני ישראל היה אור במושבתם ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את ה' רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם ויאמר משה גם אתה תתן בידנו זבחים ועלות ועשינו לה' אלהינו וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את ה' אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את ה' עד בואנו שמה ויחזק ה' את לב פרעה ולא אבה לשלחם ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר לך אל תוסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות ויאמר משה כן דברת לא אוסף עוד ראות פניך

שלום

פרק שלושים ואחד

פרק שלשים ושנים

יאכן רוח

פרק שלשים ושלשה

ומה שאמרו שהיה מתנבא ואומר שלא יבוא משיח בן דוד עד שיבוא אליהו ויאמר לו שהוא הוא המשיח ולא אחר וכיוצא בזה מן הדברים שהיו מדברים בו ומפרסמים אותו שהוא משיח ואין זה מן הדברים שיש להם עיקר ולא שיהיה ראוי לסמוך עליהם ולא לחוש להם ולא לדברים כיוצא בהם שכל אלו הדברים לא נאמרו אלא מפי אנשים שאינם נביאים ולא היו מן הנביאים ולא ראו נבואה מימיהם אלא שהיו מדברים בדברים שקבלו מאבותיהם ומפי מי שהיה לפניהם ולפי שהיו הדברים ההם מפי אנשים שלא היו נביאים ולא ראו נבואה מימיהם ולא היו מן הנביאים

כאן אין מיתה אלא גלות שכן מצינו בכל מקום שהוא אומר מיתה אלא שהוא מפרש בה מיתה שאין בה חיים ואין בה מתים

ואם כשהיה הראשון לדבריו בתוך כדי דיבור — הרי זה
מעלה בראשונה ומקריב אחריו השני ואינו צריך
שיחזור ויתודה. ואם לאחר כדי דיבור התודה השני
הרי זה מתודה עמו ומקריב אחריו. ואם לאחר
שהלכו שניהם לבית הפרסה ונתערבו בשאר
הפרים שחטו ואחר כך נמצא הפר הראשון
שהתודה עליו תחלה הרי זה מתודה עליו
ומקריב אחריו. ואם נמצא השני קודם לראשון
הרי זה מתודה עליו ומקריב אחריו. ואם
נתערבו בשאר הפרים שחטו אחר כך הרי
זה מתודה עליו ומקריב אחריו. ואם נמצא
אחד מהם קודם לשחיטה הרי זה יתודה עליו
ויקריב אחריו. ואם נמצא אחד מהם לאחר
שחיטה ולפני זריקה הרי זה יתודה עליו
ויקריב אחריו. ואם נמצא אחד מהם לאחר
זריקה הרי זה יתודה עליו ויקריב אחריו.
ואם נמצא אחד מהם לאחר שנשפך דמו
הרי זה יתודה עליו ויקריב אחריו. ואם
נמצא אחד מהם לאחר שנשרף הרי זה
יתודה עליו ויקריב אחריו. ואם נמצא
אחד מהם לאחר שנאכל הרי זה יתודה
עליו ויקריב אחריו. ואם נמצא אחד מהם
לאחר שנתעכל הרי זה יתודה עליו
ויקריב אחריו. ואם נמצא אחד מהם
לאחר שנזרק דמו על הפרוכת הרי זה
יתודה עליו ויקריב אחריו. ואם נמצא
אחד מהם לאחר שנזרק דמו על המזבח
הרי זה יתודה עליו ויקריב אחריו.
ואם נמצא אחד מהם לאחר שנזרק דמו
על הקרן הרי זה יתודה עליו ויקריב
אחריו. ואם נמצא אחד מהם לאחר
שנזרק דמו על היסוד הרי זה יתודה
עליו ויקריב אחריו. ואם נמצא אחד
מהם לאחר שנזרק דמו על הקרן
הרי זה יתודה עליו ויקריב אחריו.
ואם נמצא אחד מהם לאחר שנזרק
דמו על היסוד הרי זה יתודה עליו
ויקריב אחריו. ואם נמצא אחד מהם
לאחר שנזרק דמו על הקרן הרי זה
יתודה עליו ויקריב אחריו. ואם
נמצא אחד מהם לאחר שנזרק דמו
על היסוד הרי זה יתודה עליו
ויקריב אחריו. ואם נמצא אחד
מהם לאחר שנזרק דמו על הקרן
הרי זה יתודה עליו ויקריב
אחריו. ואם נמצא אחד מהם
לאחר שנזרק דמו על היסוד
הרי זה יתודה עליו ויקריב
אחריו. ואם נמצא אחד מהם

עד כאן

פרק שלשים וחמשה

ידוע ומפורסם

פרק שלשים ושישה

ואמר לו אל תירא כי אל תירא כי אל תירא כי

אתאן לסוד

פרק שלשים ושבעה

ובלבד

פרק שלשים ושמנה

לא מראש

ועדין יש לומר

פרק שלשים ותשעה

פרק ארבעים

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עומד על היאר. מה ראה לספר בחלומו של פרעה? אלא שהיה יודע ברוח הקודש שעתידין ישראל לעמוד במצרים ולהיות משועבדים להם ארבע מאות שנה, ולפי שהיה פרעה מתיירא שמא יאמרו ישראל שהוא משעבדם לפי שהוא מתיירא מהם, לפיכך לא ספר בחלומו אלא שהוא עומד על היאר, שהיה מגדל להם דגים הרבה ומשקה את כל הארץ כולה, ולא היה יודע שעתידין ישראל לעמוד במצרים ולהיות משועבדים להם ארבע מאות שנה.

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עומד על היאר. מה ראה לספר בחלומו? אלא שהיה יודע ברוח הקודש שעתידין ישראל לעמוד במצרים ולהיות משועבדים להם ארבע מאות שנה, ולפי שהיה פרעה מתיירא שמא יאמרו ישראל שהוא משעבדם לפי שהוא מתיירא מהם, לפיכך לא ספר בחלומו אלא שהוא עומד על היאר, שהיה מגדל להם דגים הרבה ומשקה את כל הארץ כולה, ולא היה יודע שעתידין ישראל לעמוד במצרים ולהיות משועבדים להם ארבע מאות שנה.

ולא יכלו לעמוד לפני בני ישראל כי נפלו בחרב לפניהם
ויאמר יהוה אל יהושע קום לך למה זה אתה נפל על פניך
חטא ישראל וגם עברו את בריתי אשר צויתי אתם וגם לקחו
מן החרם וגם גנבו וגם כחשו וגם שמו בכליהם ולא יכלו
בני ישראל לקום לפני אויביהם מפני החרם היו הם כי
השמדתם החרם מקרבכם ויהי ביום השלישי והנה נלכד
השבט אשר יגלה יהוה לו והיה המשפחה אשר יגלה יהוה
לה תקרב לגברים והאיש אשר יגלה יהוה לו יקרב לבתים
והבית אשר יגלה יהוה לו יקרב לגברים ויאמר יהושע
אל עכן בני שים נא כבוד ליהוה אלהי ישראל ותן לו
תודה והגד נא לי מה עשית אל תכחד ממני ויען עכן
את יהושע ויאמר אמנה אנכי חטאתי ליהוה אלהי ישראל
וכזאת וכזאת עשיתי ואראה בשלל אדרת שנער אחת
טובה ומאתים שקלי כסף ולשון זהב אחד חמשים שקלים
משקלו ואתמדה ואקחם והנם טמונים בארץ בתוך אהלי
והכסף תחתיו וישלח יהושע מלאכים וירצו האהלה והנה
טמון בתוך אהלו והכסף תחתיו ויקחום מתוך האהל
ויביאום אל יהושע ואל כל בני ישראל ויניחום לפני יהוה
ויקח יהושע את עכן בן זרח ואת הכסף ואת האדרת
ואת לשון הזהב ואת בניו ואת בנותיו ואת שורו ואת
חמרו ואת צאנו ואת אהלו ואת כל אשר לו והעלו אותם
גיא עכור ויאמר יהושע מה עכרתנו יעכרך יהוה ביום
הזה וירגמו אותו כל ישראל באבנים וישרפו אותם באש
ויסקלו אותם באבנים ויקימו עליו גל אבנים גדול עד
היום הזה ושב יהוה מחרון אפו על כן קרא שם המקום
ההוא עמק עכור עד היום הזה ויהי אחרי כן וישב יהושע
ויעש יהושע מלחמה את העי ויבחר יהושע שלשים אלף
איש גבורי החיל וישלחם לילה ויצום לאמר ראו אתם
ארבים לעיר מאחרי העיר אל תרחקו מן העיר מאד
והייתם כולכם נכונים וקרבתי אני וכל העם אשר אתי
אל העיר והיה כצאתם לקראתנו ונסינו לפניהם והיה
כי יצאו אחרינו עד נתקנום מן העיר ואמרו נסים הם
לפנינו כבראשונה ונסינו לפניהם ואתם תקומו מן
המארב ושמתם את העיר בידכם והצתם את העיר באש
כדבר יהוה תעשו ראו צויתי אתכם וישלח יהושע ויילכו
למארב וישבו בין בית אל ובין העי מים לעי לבד
ויהושע לן בלילה ההוא בתוך העם וישכם יהושע בבקר
וימנד את העם ויעל הוא וזקני ישראל לפני העם כל
העם אשר עמו ויעלו ויקרבו ויבאו נגד העם מלפנים
וכל צבא אשר עמו ויעלו ויגשו ויבאו נגד העיר ויחנו
מצפון לעי והגיא בינו ובין העי ויקח כחמש אלפים
איש ויארוב אותם בין בית אל ובין העי מים לעי לבד
ויתנו את העם כל המחנה אשר מצפון לעיר ואת ארבו
מים לעיר ויבא יהושע בלילה ההוא בתוך העמק ויהי
כראות מלך העי וימהרו וישכימו ויצא אנשי העיר
לקראת ישראל למלחמה הוא וכל עמו למועד לפני
הערבה והוא לא ידע כי ארב לו מאחרי העיר ויקם יהושע
וכל ישראל נגפים לפניהם וינוסו דרך המדבר ויזעקו
כל העם אשר בעיר לרדף אחריהם וירדפו אחרי יהושע
וינתקו מן העיר ולא נשאר איש באי ויפתחו שער העיר
וירדפו אחרי ישראל ויאמר יהוה אל יהושע נטה את
הכידון אשר בידך אל העי כי בידך אתננה וינט יהושע
את הכידון אשר בידו אל העיר ואורב קם מהרה ממקומו
וירוצו כנטותו ידו ויבאו העירה וילכדוה וימהרו
וישלחו את העיר באש ויפן אנשי העי אחריהם והנה
עלה עשן העיר השמימה ולא היה להם ידים לנוס הנה
וגם העם הנסים אל המדבר נהפך על הרודפים ואנשי
אורב יצאו מתוך העיר ויכו אותם ויהי אשר נפלו כל
יושבי העי בחרב עד כלותם ויכו ישראל את כל יושבי
העי בשדה במדבר אשר רדפו בו ויפלו גם הם לפי חרב
עד תמם עד כלותם כל ישראל שבו העי ויכוה לפי חרב
ויהי כל הנפלים מאנשי העי ומנשיה עד אבדם שנים
עשר אלף איש כל אנשי העי ויהושע לא השיב ידו אשר
נטה בכידון עד החרימו את כל יושבי העי ויבזו ישראל
לעצמם את הבהמה ואת השלל העיר הזאת כדבר יהוה
אשר צוה את יהושע ויעש יהושע את העי ואת מלכה
עשה לעי ולמלכה כאשר עשה ליריחו ולמלכה רק שללה
ובהמתה יבזו בני ישראל לעצמם ויקם יהושע את העי
וישרפה וישימה תל עולם שממה עד היום הזה ואת מלך
העי תלה על העץ עד עת הערב וכבוא השמש צוה יהושע
וירדו את נבלתו מעל העץ וישליכו אותה אל פתח שער
העיר ויקימו עליו גל אבנים גדול עד היום הזה אז יבנה
יהושע מזבח ליהוה אלהי ישראל בהר עיבל כאשר צוה
משה עבד יהוה את בני ישראל ככתוב בספר תורת משה
מזבח אבנים שלמות אשר לא הניף עליהן ברזל ויעלו
עליו עולות ליהוה וישחטו זבחי שלמים ויכתב שם על
אבני המזבח את משנה תורת משה אשר כתב לפני בני
ישראל וכל ישראל וזקניו ושוטריו ושופטיו עמדים מזה
ומזה לארון נגד הכהנים הלוים נשאי ארון ברית יהוה
הגר כאזרח כפניו חציו אל מול הר גרזים וחציו אל מול
הר עיבל כאשר צוה משה עבד יהוה לברך את העם בראשונה
וכן כל דברי התורה הברכה והקללה ככל הכתוב בספר
התורה ולא היה דבר מכל אשר צוה משה אשר לא קרא
יהושע נגד כל קהל ישראל והנשים והטף והגר ההלך
בקרבם ויהי כשמע כל המלכים אשר בעבר הירדן בהר
ובשפלה ובכל חוף הים הגדול מול לבנון החתי והאמרי
הכנעני הפרזי החוי והיבוסי לאמר ויקבצו יחדו להלחם
עם יהושע ועם ישראל פה אחד וישבי גבעון שמעו את
אשר עשה יהושע ליריחו ולעי ויעשו גם הם בערמה
ויצאו ויצטירו כי צירה שקים בלויים לחמוריהם ונאדות
יין בלויות ומבקעות ונעלות בלויות ומטלאות ברגליהם
ושמלות בלויות עליהם וכל לחם צידם יבש היה נפוך
ויבאו אל יהושע אל המחנה הגלגלה ויאמרו אליו ואל
איש ישראל מארץ רחוקה באנו ועתה כרתו לנו ברית
ויאמרו איש ישראל אל החוי אולי בקרבי אתה ישב
ואיך אכרת לך ברית ויאמרו אל יהושע עבדיך אנחנו
ויאמר יהושע אליהם מי אתם ומאין תבאו ויאמרו אליו
מארץ רחוקה מאד באו עבדיך בשם יהוה אלהיך כי
שמענו שמעו ואת כל אשר עשה במצרים ואת כל אשר
עשה לשני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן לסיחון מלך
חשבון ולעוג מלך הבשן אשר בעשתרות ויאמרו אלינו
זקנינו וכל יושבי ארצנו לאמר קחו בידכם צדה לדרך
ולכו לקראתם ואמרתם אליהם עבדיכם אנחנו ועתה כרתו
לנו ברית ואלה לחמנו חם הצטידנו אותו בבתינו ביום
צאתנו ללכת אליכם ועתה הנה יבש והיה נפוך והנה
אלה נאדות היין אשר מלאנו חדשות והנה בלו ואלה
שמלותינו ונעלינו בלו מרב המסע הזה ויקחו האנשים
מצידם ואת פי יהוה לא שאלו ויעש להם יהושע שלום
ויכרת להם ברית לחיותם וישבעו להם נשיאי העדה
ויהי מקץ שלשת ימים אחרי כרתם להם ברית ושמעו כי
קרובים הם בקרבו ישבו ויהי בני ישראל לא נסעו
ויכו בני ישראל את עיר גבעון ואת כפירה ואת בארות
ואת קרית יערים ולא נתנם בני ישראל כי נשבעו להם
נשיאי העדה ביהוה אלהי ישראל ויתלונן כל העדה על
הנשיאים ויאמרו כל הנשיאים אל כל העדה אנחנו נשבענו
להם ביהוה אלהי ישראל ועתה לא נוכל לנגוע בהם זאת
נעשה להם ונחיה ולא יהיה בהם קצף על השבועה אשר
נשבענו להם ויאמרו אליהם הנשיאים יחיו ויהיו חטבי
עצים ושאבי מים לכל העדה כאשר דברו להם הנשיאים
ויקרא אליהם יהושע וידבר אליהם לאמר למה רמיתם
אתנו לאמר רחוקים אנחנו מכם מאד ואתם בקרבנו ישבתם
ועתה ארורים אתם ולא יכרת מכם עבד וחטבי עצים
ושאבי מים לבית אלהי ויענו את יהושע ויאמרו כי
הגד הגד לעבדיך את אשר צוה יהוה את משה עבדו לתת
לכם את כל הארץ והשמיד את כל יושבי הארץ מפניכם
וניראה מאד על נפשותינו מפניכם ונעשה את הדבר הזה
ועתה הננו בידך כטוב והישר בעיניך לעשות לנו עשה
כן לנו ולכל אשר עמנו ויעשו כן להם ויצל אותם מיד
בני ישראל ולא הרגום ויתנם יהושע ביום ההוא חטבי
עצים ושאבי מים לעדה ולמזבח יהוה עד היום הזה
אל המקום אשר יבחר ויהי כשמע אדני צדק מלך ירושלם
כי לכד יהושע את העי ואת החרים אותה כאשר עשה
ליריחו ולמלכה כן עשה לעי ולמלכה וכי ישבו יושבי
גבעון שלום את ישראל בקרבם וישבו שם ויראו מאד
כי גבעון עיר גדולה כאחת ערי המלוכה וכי היא גדולה
מן העי וכל אנשיה גבורים ויקבצו אדני צדק מלך ירושלם
אל הוהם מלך חברון ואל פרם מלך ירמות ואל יפיע
מלך לכיש ואל דביר מלך עגלון לאמר עלו אלי ועזרני
ונכה את גבעון כי שלמה את יהושע ואת בני ישראל
ויאספו חמשת מלכי האמרי מלך ירושלם מלך חברון מלך
ירמות מלך לכיש מלך עגלון הם וכל מחניהם ויחנו על
גבעון וילחמו בה ויעלו אנשי גבעון אל יהושע אל
המחנה הגלגלה לאמר אל תרף ידיך מעבדיך עלה אלינו
מהרה והושיענו וסבו עלינו כל מלכי האמרי היושבים
בהר ויעל יהושע מן הגלגל הוא וכל עם המלחמה עמו
וכל גבורי החיל ויאמר יהוה אל יהושע אל תירא מפניהם
כי נתתים בידך לא יעמד איש מפניך ויבא אליהם יהושע
פתאם כל הלילה עלה מן הגלגל ויהמם יהוה לפני ישראל
ויכם מכה גדולה בגבעון וירדפם דרך מעלה בית חורון
ויכם עד עזקה ועד מקדה ויהי בנסם מלפני ישראל
ובהיותם במורד בית חורון ויהוה השליך עליהם אבנים
גדלות מן השמים עד עזקה וימתו רבים אשר מתו באבני
הברד יותר אשר הרגו בני ישראל בחרב אז ידבר יהושע
ליהוה ביום תת יהוה את האמרי לפני בני ישראל ויאמר
לעיני ישראל שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון ויום
אחד לא תבוא כמוהו ויהי כל הימים אשר ד

ביום ה' בשבט תשע"ב, 1 בפברואר 2012, בשעה 10:00 בבוקר, נערכה ישיבת הוועדה המקומית לתכנון ובניה "גבעת הדקל" בבניין העירייה, רחוב הרצל 12, גבעת הדקל. בישיבה נכחו: עו"ד מיכאל ברנשטוק – יו"ר הוועדה; גב' רונית אלמוג – חברת הוועדה; מר יוסי כהן – חבר הוועדה; מר אבי שפירא – חבר הוועדה; גב' נעמי לוי – חברת הוועדה; מר דוד פרידמן – חבר הוועדה; גב' שרה מזרחי – חברת הוועדה; מר עמוס גולדברג – חבר הוועדה; גב' תמר אבני – חברת הוועדה; מר ישראל ישראלי – חבר הוועדה; גב' מיכל רוזנברג – חברת הוועדה; מר אלי בן-דוד – חבר הוועדה; גב' חנה שטרן – חברת הוועדה; מר יעקב מלכה – חבר הוועדה; גב' אסתר גרינברג – חברת הוועדה; מר משה ברקוביץ – חבר הוועדה; גב' לאה פרנקל – חברת הוועדה; מר שלמה חיים – חבר הוועדה; גב' דבורה ויינשטוק – חברת הוועדה; מר נתן אופנהיים – חבר הוועדה; גב' רחל שמואלי – חברת הוועדה; מר אהרון גבאי – חבר הוועדה; גב' יעל בר-זוהר – חברת הוועדה; מר צבי הורוביץ – חבר הוועדה; גב' מרים פלדמן – חברת הוועדה; מר בנימין קפלן – חבר הוועדה; גב' אורית שלו – חברת הוועדה; מר יהושע סגל – חבר הוועדה; גב' טובה רוזן – חברת הוועדה; מר אליעזר שפיגל – חבר הוועדה; גב' חיה גולדשטיין – חברת הוועדה; מר מנחם אלון – חבר הוועדה; גב' נחמה ליבוביץ – חברת הוועדה; מר שמואל הלוי – חבר הוועדה; גב' רבקה סלומון – חברת הוועדה; מר דניאל פרץ – חבר הוועדה; גב' מזל טוב אוחיון – חברת הוועדה; מר יצחק שמעוני – חבר הוועדה; גב' אילנה כץ – חברת הוועדה; מר עזרא בן-חיים – חבר הוועדה; גב' שושנה ברנר – חברת הוועדה; מר אברהם גולן – חבר הוועדה; גב' מלכה שוורץ – חברת הוועדה; מר יוסף אבן-צור – חבר הוועדה; גב' רות אלקיים – חברת הוועדה; מר שלום דהן – חבר הוועדה; גב' אסנת ברקוביץ – חברת הוועדה; מר חיים וולפסון – חבר הוועדה; גב' נעמה שפירא – חברת הוועדה; מר אריה לוין – חבר הוועדה; גב' דליה רפאלי – חברת הוועדה; מר בנימין אופנהיים – חבר הוועדה; גב' שרה גבאי – חברת הוועדה; מר יעקב שמואלי – חבר הוועדה; גב' מרים בן-דוד – חברת הוועדה; מר אליעזר כהן – חבר הוועדה; גב' חנה פרידמן – חברת הוועדה; מר משה לוי – חבר הוועדה; גב' רחל מזרחי – חברת הוועדה; מר דוד שטרן – חבר הוועדה; גב' לאה גולדברג – חברת הוועדה; מר יצחק אלמוג – חבר הוועדה; גב' תמר ברנשטוק – חברת הוועדה; מר אברהם פלדמן – חבר הוועדה; גב' נחמה כץ – חברת הוועדה; מר שלמה רוזנברג – חבר הוועדה; גב' אסתר ויינשטוק – חברת הוועדה; מר יוסף מלכה – חבר הוועדה; גב' רבקה אבני – חברת הוועדה; מר עמוס ברקוביץ – חבר הוועדה; גב' מיכל שפירא – חברת הוועדה; מר אהרון לוי – חבר הוועדה; גב' דבורה גולן – חברת הוועדה; מר בנימין שוורץ – חבר הוועדה; גב' שושנה אופנהיים – חברת הוועדה; מר יעקב בן-חיים – חבר הוועדה; גב' מלכה פרנקל – חברת הוועדה; מר חיים גבאי – חבר הוועדה; גב' נעמי שמואלי – חברת הוועדה; מר דניאל כהן – חבר הוועדה; גב' אורית פרידמן – חברת הוועדה; מר שלום מזרחי – חבר הוועדה; גב' טובה גולדברג – חברת הוועדה; מר אליעזר אלמוג – חבר הוועדה; גב' חיה ברנשטוק – חברת הוועדה; מר מנחם פלדמן – חבר הוועדה; גב' נחמה כץ – חברת הוועדה; מר שמואל רוזנברג – חבר הוועדה; גב' רבקה ויינשטוק – חברת הוועדה; מר יצחק מלכה – חבר הוועדה; גב' מרים אבני – חברת הוועדה; מר אברהם ברקוביץ – חבר הוועדה; גב' שרה שפירא – חברת הוועדה; מר יוסף לוי – חבר הוועדה; גב' לאה גולדברג – חברת הוועדה; מר בנימין שוורץ – חבר הוועדה; גב' אסתר אופנהיים – חברת הוועדה; מר יעקב בן-חיים – חבר הוועדה; גב' רחל

פרק ארבעים ואחד

נבר

ولما كان الأمر كذلك فإن الأمر يحتاج إلى دراسة وافية
لهذه الظاهرة من جميع جوانبها حتى نستطيع أن نحكم
عليها حكماً صحيحاً ونقف على أسبابها ونعرف
كيف نعالجها ونقضي عليها. وقد قمت بهذه الدراسة
وأنا أعتقد أنني قد وفقت إلى حد كبير في الوصول
إلى الحقيقة وإلى معرفة أسباب هذه الظاهرة
وكيفية علاجها. وسأعرض لك هذه الدراسة
بشيء من التفصيل حتى تقف على كل ما
توصلت إليه من نتائج.

وقد بدأت دراستي بالبحث عن أسباب هذه
الظاهرة في الأسرة نفسها. فوجدت أن كثيراً
من الأسر التي يكثر فيها هذا النوع من
الأمراض هي الأسر التي يكون الأبوان
فيها مصابين بالمرض نفسه. وقد وجدت
أن الأطفال الذين يولدون لهذه الأسر
يكونون عرضة للإصابة بالمرض أكثر
من غيرهم من الأطفال الذين يولدون
لأسر أخرى سليمة. وقد وجدت أن
الأطفال الذين يولدون لأسر مصابة
يكونون عرضة للإصابة بالمرض
في سن مبكرة جداً. وقد وجدت
أن الأطفال الذين يولدون لأسر
مصابة يكونون عرضة للإصابة
بالمرض في سن مبكرة جداً.

לונדון בדעת לי אך חמשה ימים אחרי שובה מפריס
ומיד בפגישה הראשונה שהיתה לי עם מנהל הבנק,
הודיעני שהוא מוכן לתת לי הלוואה בסכום הנחוץ
לי, בתנאי שאמכור לו את כל המניות שברשותי
ואשתחרר מכל התחייבויותי לחברה. לא היה לי
ברירה אחרת, ולכן הסכמתי מיד להצעתו. אחרי
כמה ימים נתן לי המנהל את הכסף, ואני חתמתי
על כל המסמכים הדרושים לשם העברת המניות
לשמו. ואז הוא הודיע לי שהוא מוכן לקנות ממני
גם את הבית שלי בלונדון, ושהוא מוכן לשלם לי
עבורו סכום גבוה מאוד. אמרתי לו שאני מוכן
למכור לו את הבית בתנאי שאוכל להשתמש בו
עוד חודשיים ימים, עד שאמצא לי בית אחר
לדירה. הוא הסכים לכך, ואני חתמתי על חוזה
המכר. אחרי כן נסעתי לפריס, ושכרתי לי שם
דירה קטנה ברחוב סן־ז'רמן. כל הכסף שנשאר
לי אחרי כל ההוצאות האלה הפקדתי בבנק
בפריס, ומשם אני מקבל עכשיו את הכנסתי
החודשית.

פרק ארבעים ושנים

ותשמח בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך כי שבעת ימים יחג לה' אלהיך במקום אשר יבחר ה' כי יברכך ה' אלהיך בכל תבואתך ובכל מעשה ידיך והיית אך שמח

ושמרת את חקת הזאת למועדה מימים ימימה והיה כי יביאך ה' אל ארץ הכנעני כאשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה לך והעברת כל פטר רחם לה' וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים לה' תזכיר כל בכור בנך תפדה ולא יראו פני ריקם איש מתת ידו כברכת ה' אלהיך אשר נתן לך

כי תשאל בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים מבית עבדים ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג ה' כל בכור בארץ מצרים מבכר אדם ועד בכור בהמה על כן אני זבח לה' כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה

והיה לאות על ידך ולטטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים

ויהי כי שלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה

ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים

ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי האמר האמיר את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה אתכם

ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר

וה' הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה

לא ימוש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם

ויאמר ה' אל משה דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפון נכחו תחנו על הים

ואני הנני מחזק את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני ה' ויעשו כן

ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו

ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו

ויחזק ה' את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה

ויסעו מצרים אחריהם ויבאו אחריהם פרעה וכל סוסי רכב פרעה פרשיו וחילו ויחנו על הים

ופרעה הקריב ויישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה'

ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים

הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממותנו במדבר

ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוספו לראתם עוד עד עולם

ה' ילחם לכם ואתם תחרישון

ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו

ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה

ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו ברכבו ובפרשיו

וידעו מצרים כי אני ה' בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו

ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם

ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל והענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה

ויט משה את ידו על הים וישב ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים

ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימינם ומשמאלם

ויבאו מצרים וירדפו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים

ויהי באשמורת הבקר וישקף ה' אל מחנה מצרים במעמד אש וענן ויהם את מחנה מצרים

ויסר את אופן מרכבותיו ויהי מנהגו בכבדות ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל כי ה' נלחם להם במצרים

ויאמר ה' אל משה נטה את ידך על הים ויבאו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו

ויט משה את ידו על הים ויפן הים לפנות בקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו וינער ה' את מצרים בתוך הים

ויבאו המים ויכסו את הרכב ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא נשאר בהם עד אחד

ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חומה מימינם ומשמאלם

ויושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים

וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר אשירה לה' כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים

עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו

ה' איש מלחמה ה' שמו

מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף

תהמת יכסימו ירדו במצולת כמו אבן

ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב

וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרונך יאכלמו כקש

וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו נד קפאו תהמת בלב ים

אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי

נשפת רוחך כסמו צללו כעופרת במים אדירים

מי כמכה באלם ה' מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא

נטית ימינך תבלעמו ארץ

נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך

שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת

אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען

תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קנית

תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני כוננו ידיך

ה' ימלך לעלם ועד

כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים ויישב ה' עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים

ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת

ותען להם מרים שירו לה' כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים

ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים

ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה

ויילנו העם על משה לאמר מה נשתה

ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים

שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו

ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינות מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים

ויסעו מאילמה ויבא כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילמה ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים

ויילנו כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר

ויאמרו אליהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד ה' בארץ מצרים בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב

ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים וצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא

והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר יקחו יום יום

ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר

ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר ויתולע ויבאש

ויקצף עליהם משה

ויקצף עליהם משה

ויקצף עליהם משה

ואמר לו אלהים אני אל אביך אל תירא מרדה מצרימה כי שם אשימך לגוי גדול אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך׃ ויקם יעקב משבע ויישאו בני ישראל את אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אתו׃ ויקחו את מקנהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבאו מצרימה יעקב ואת כל זרעו אתו׃ בניו ובני בניו אתו בנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה׃ ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה יעקב ובניו בכור יעקב ראובן׃ ובני ראובן חנוך ופלוא חצרון וכרמי׃ ובני שמעון ימואל וימין ואהד וימין וצחר ושאול בן הכנענית׃ ובני לוי גרשון קהת ומררי׃ ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ וזרח ומת ער ואונן בארץ כנען ויהיו בני פרץ חצרון וחמול׃ ובני יששכר תולע ופוה יוב ושמרון׃ ובני זבולן סרד ואלון ויחלאל׃ אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם ואת דינה בתו כל נפשות בניו ובנותיו שלשים ושלשה׃ ובני גד צפיון וחגי שוני ואצבון ערי ואראלי אראלי׃ ובני אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה ושרח אחותם ובני בריעה חבר ומלכיאל׃ אלה בני זלפה אשר נתן לבן ללאה בתו ותלד את אלה ליעקב שש עשרה נפש׃ בני רחל אשת יעקב יוסף ובנימן׃ ויולד ליוסף בארץ מצרים אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און את מנשה ואת אפרים׃ ובני בנימן בלע ובכר ואשבל גרא ונעמן אחי ורש מפים וחפים וארד׃ אלה בני רחל אשר ילדה ליעקב כל נפש ארבעה עשר׃ ובני דן חשים׃ ובני נפתלי יחצאל וגוני ויצר ושלם׃ אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו ותלד את אלה ליעקב כל נפש שבעה׃ כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה היצאי ירכו מלבד נשי בני יעקב כל נפש שישים ושש׃ ובני יוסף אשר ילד לו במצרים נפשות שנים כל נפש בית יעקב הבאה מצרימה שבעים׃ ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורת לפניו גשנה ויבאו ארצה גשן׃ ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה וירא אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד׃ ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי׃ ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי׃ והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו וצאנם ובקרם ובכל אשר להם הביאו׃ והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם׃ ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רעה צאן׃

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אף על גב

פרק ארבעים ושלישה

פרק ארבעים ושלשה

ותלמיד יכיר שכוונת המשנה אינה כפירוש הגמרא
וכן שהביאו ראיה מהברייתא שהביא אחר כך
אמרה הגמרא אחר שתירצה בשלמא לפי פירוש
רש"י ז"ל שפירש שהברייתא מדברת בשהיה
ביניהם שלשה ימים ושהיה הבעל יכול לומר
לה בשעת הגירושין הרי את מגורשת לשלשה
חדשים ולא יהיה צריך לומר לה בשעת הגירושין
כל חדש וחדש הרי את מגורשת אלא שאחר
שלשה חדשים יכול לומר לה הרי את מגורשת
לחדש אחד ואחר כך לחדש אחד ואחר כך
לחדש אחד עד שיגיע זמן שתוכל להנשא
ולילך לה לאן שתרצה אבל לפי פירוש
הרמב"ם ז"ל שפירש שהברייתא מדברת
בשלא היה ביניהם אלא יום אחד ואמר לה
בשעת הגירושין הרי את מגורשת לשלשה
חדשים ולא יכול לומר לה אחר כך הרי את
מגורשת לחדש אחד ואחר כך לחדש אחד
ואחר כך לחדש אחד עד שיגיע זמן שתוכל
להנשא ולילך לה לאן שתרצה אלא אחר
שלשה חדשים יכול לומר לה הרי את
מגורשת ואחר כך אינו יכול לומר לה
כלום אלא הרי את מגורשת ואחר כך
אינו יכול לומר לה כלום אלא

אבא ואמא

פרק ארבעים ואחד

ומבחוץ לה מבחוץ ~ מבחוץ לחוץ ומבחוץ לחוץ
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה
ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה ומבחוץ לה

ומלאכתו לא תעלה

ומלאכתו לא תעלה ממנו ולא יוכל לעשות ממנה כלום ולא יוכל לעשות ממנה כלום ולא יוכל לעשות ממנה כלום

פרק ארבעים וחמשה

אלמא

פרק ארבעים ושישה

מסקנא

ויקח אליהו את הנער ויורידהו מן העליה הבית וימסרהו לאמו
ויאמר אליהו ראי חיה בנך ותאמר האשה עתה ידעתי כי איש
אלהים אתה ודבר יהוה בפיך אמת ויהי הימים רבים ויחלה
בן האשה בעל הבית ותחזק המחלה מאד עד אין נשמה בו
ותאמר האשה אל אליהו מה לי ולך איש האלהים הבאת אלי
לזכר את עוני והמת את בני ויאמר אליהו אל האשה תני לי
את בנך ויקחהו מחיקה ויעלהו העליה אשר הוא יושב שם
ויניחהו על מטתו ויקרא אל יהוה ויאמר יהוה אלהי הרעה
אף על האלמנה אשר אנכי מתגורר עמה לרעות את בנה
ויתפלל על הנער ויאמר יהוה אלהי תשב נפש הנער הזה
על קרבו ויעש יהוה בקול אליהו ותשב נפש הנער על קרבו
ויחי ויקח אליהו את הנער וירדהו מן העליה הבית אל הבית
ויתנהו לאמו ויאמר אליהו אל האשה ראי חי בנך ותאמר
האשה אל אליהו עתה ידעתי כי איש אלהים אתה ודבר יהוה
בפיך אמת

ראך מים

ורק ארבעים ושבעה

קבוצת האורות

פרק ארבעים ושמונה

[illegible]
[illegible]
[illegible]

פרק ארבעים ושמונה

משנה

ومن الحكمة ان يعرف الانسان قدر نفسه فلا يرتفع فوق قدره ولا يتطاول
على ما فوقه من غير استحقاق فيتعرض بذلك لمقت الناس وبغضهم
ومن كلام لبعض الحكماء من رضي من الدنيا بما يكفيه هان عليه كل
شيء فيها ومن لم يرض منها بما يكفيه لم يكفه شيء فيها — من
علامات السعادة ان يكون الانسان مشغولا بعيوب نفسه عن عيوب
غيره وبمصائب نفسه عن مصائب غيره ومن علامات الشقاوة ان
يكون مشغولا بعيوب غيره عن عيوب نفسه وبمصائب غيره عن
مصائب نفسه ومن كلام الحكماء من لم يعرف قدر نفسه فقد
تعرض للهلاك ومن رضي بالدون من الامور فقد دنا من الخسران
ومن كلامهم من لم يعرف قدر نفسه فقد تعرض للهلاك ومن
رضي بالدون من الامور فقد دنا من الخسران ومن كلامهم
من لم يعرف قدر نفسه فقد تعرض للهلاك ومن رضي بالدون
من الامور فقد دنا من الخسران ومن كلامهم من لم يعرف
قدر نفسه فقد تعرض للهلاك ومن رضي بالدون من الامور
فقد دنا من الخسران ومن كلامهم من لم يعرف قدر نفسه
فقد تعرض للهلاك ومن رضي بالدون من الامور فقد دنا
من الخسران ومن كلامهم من لم يعرف قدر نفسه فقد
تعرض للهلاك ومن رضي بالدون من الامور فقد دنا
من الخسران ومن كلامهم من لم يعرف قدر نفسه
فقد تعرض للهلاك ومن رضي بالدون من الامور
فقد دنا من الخسران ومن كلامهم من لم يعرف
قدر نفسه فقد تعرض للهلاك ومن رضي
بالدون من الامور فقد دنا من الخسران

פרק המשים.

verso

פרק חמישים ואחד

אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם ישראל זקנו בן שנים עשר שנה היה יוסף ויעש לו כתנת פסים ויראו אחיו כי אותו אהב אביהם מכל בניו ויתנכלו אותו ויכלו דברו לשלום ויספר יוסף את חלומותיו לאחיו ויוסיפו עוד שנא אותו ויחלום עוד חלום ויספר אותו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחוים לי ויספר אל אביו ואל אחיו ויגער בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחות לך ארצה ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר ויהי כאשר הלכו אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם ויאמר ישראל אל יוסף הלא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשיבני דבר ויהי כאשר בא אל שכם ויתעה איש והנה תועה בשדה ויאלהו האיש לאמר מה תבקש ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רועים ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה ויבא יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתינה ויראו אותו מרחוק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אותו להמיתו ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הזה בא ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הבורות והיה נאכל חיה רעה ונראה מה יהיו חלומותיו ויאמר ראובן אל אחיו אל נכנו נפש ואל תשפכו דם השליכו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו ויקחוהו וישליכו אותו הבורה והבור רק אין בו מים ויבא יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתינה ויראו אותו מרחוק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אותו להמיתו ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הזה בא ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הבורות והיה נאכל חיה רעה ונראה מה יהיו חלומותיו ויאמר ראובן אל אחיו אל נכנו נפש ואל תשפכו דם השליכו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו ויקחוהו וישליכו אותו הבורה והבור רק אין בו מים

אלהי אלה

פרק חמישים ואחד

אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם ישראל זקנו בן שנים עשר שנה היה יוסף ויעש לו כתנת פסים ויראו אחיו כי אותו אהב אביהם מכל בניו ויתנכלו אותו ויכלו דברו לשלום ויספר יוסף את חלומותיו לאחיו ויוסיפו עוד שנא אותו ויחלום עוד חלום ויספר אותו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחוים לי ויספר אל אביו ואל אחיו ויגער בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחות לך ארצה ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר ויהי כאשר הלכו אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם ויאמר ישראל אל יוסף הלא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשיבני דבר ויהי כאשר בא אל שכם ויתעה איש והנה תועה בשדה ויאלהו האיש לאמר מה תבקש ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רועים ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה ויבא יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתינה

ספר הכוזרי מאת רבי יהודה הלוי בתרגום לעברית מאת רבי יהודה אבן תבון
ב אין אדם יכול לדעת את עצמו אם לא יכיר תחילה את כל הנמצאים
שבעולם ויבחין בין הנמצא הנכבד ובין הנמצא הנחות ממנו
ואחר כך יכיר את עצמו ויבחין בין מעלתו ובין מעלת שאר הנמצאים
שהוא למעלה מהם ומושל עליהם ואחר כך יכיר את הבורא
ית' ויבין שהוא מקור כל הנמצאים ומנהיגם ומחדש אותם
תמיד ושהוא נבדל מהם ואין דומה לו ואין לו שותף
ואין לו ערך ואין לו שני ואין לו מספר ואין לו תכלית
ואין לו הפסק ואין לו שינוי ואין לו הפרד ואין לו
חלוף ואין לו מקום ואין לו זמן ואין לו גבול ואין
לו הגבלה ואין לו חלק ואין לו פרט ואין לו גוף
ואין לו כח ואין לו פעולה ואין לו תנועה ואין לו
מנוחה ואין לו רצון ואין לו חפץ ואין לו מחשבה
ואין לו הרהור ואין לו שכחה ואין לו זכרון ואין
לו הבנה ואין לו ידיעה ואין לו חכמה ואין לו
בינה ואין לו דעת ואין לו שכל ואין לו הכרה
ואין לו הרגשה ואין לו חיים ואין לו מות ואין
לו אור ואין לו חושך ואין לו טוב ואין לו רע
ואין לו יופי ואין לו כיעור ואין לו צדק ואין
לו עוול ואין לו חסד ואין לו אכזריות ואין לו
רחמים ואין לו קנאה ואין לו שנאה ואין לו
אהבה ואין לו ריב ואין לו שלום ואין לו
עושר ואין לו עוני ואין לו גדולה ואין לו
שפלות ואין לו כבוד ואין לו בזיון ואין לו
תהלה ואין לו גנאי ואין לו שבח ואין לו
קלון ואין לו צחוק ואין לו בכי ואין לו
שמחה ואין לו עצבות ואין לו פחד ואין
לו ביטחון ואין לו יאוש ואין לו תקוה
ואין לו אמונה ואין לו כפירה ואין לו
ספק ואין לו וודאות ואין לו בטחון
ואין לו חשש ואין לו פחד ואין לו
אהבה ואין לו שנאה ואין לו קנאה
ואין לו רחמים ואין לו אכזריות
ואין לו חסד ואין לו עוול ואין
לו צדק ואין לו כיעור ואין לו
יופי ואין לו רע ואין לו טוב
ואין לו חושך ואין לו אור
ואין לו מות ואין לו חיים
ואין לו הרגשה ואין לו
הכרה ואין לו שכל
ואין לו דעת

להבין אמרי

פרק חמשים ושנים

ואחר כך אמר שמעון בן עזאי הרי אני אומר מפי עצמי ומפי אחרים
שמעתי שאין לו לאדם לומר דבר שלא שמעו אזניו ולא עלה על לבו
ולא ראתה עינו ולא נכתב בספר ולא נאמר בפי אחרים אלא אם כן
יודע בו שהוא אמת שנאמר כי דבר ריק הוא מכם כי חיכם הוא דבר
ואם הוא דבר ריק אין לו לאדם לומר אלא דבר שהוא אמת שנאמר
כי דבר ריק הוא מכם כי חיכם הוא דבר ואם הוא דבר אמת אין לו
לאדם לומר אלא דבר שהוא נאה שנאמר כי חיכם הוא דבר ואם הוא
דבר נאה אין לו לאדם לומר אלא דבר שהוא נשמע שנאמר כי חיכם
הוא דבר ואם הוא דבר נשמע אין לו לאדם לומר אלא דבר שהוא
נשמע לאזניים שנאמר כי חיכם הוא דבר ואם הוא דבר נשמע אין
לו לאדם לומר אלא דבר שהוא נשמע לאזניים שנאמר כי חיכם הוא
דבר ואם הוא דבר נשמע לאזניים אין לו לאדם לומר אלא דבר
שהוא נשמע לאזניים ומתקבל על הלב שנאמר כי חיכם הוא דבר
ואם הוא דבר נשמע לאזניים ומתקבל על הלב אין לו לאדם לומר
אלא דבר שהוא נשמע לאזניים ומתקבל על הלב ומתקבל על הלב
שנאמר כי חיכם הוא דבר ואם הוא דבר נשמע לאזניים ומתקבל על
הלב אין לו לאדם לומר אלא דבר שהוא נשמע לאזניים ומתקבל על
הלב ומתקבל על הלב ומתקבל על הלב שנאמר כי חיכם הוא דבר
ואם הוא דבר נשמע לאזניים ומתקבל על הלב אין לו לאדם לומר
אלא דבר שהוא נשמע לאזניים ומתקבל על הלב ומתקבל על הלב
ומתקבל על הלב שנאמר כי חיכם הוא דבר ואם הוא דבר נשמע
לאזניים ומתקבל על הלב אין לו לאדם לומר אלא דבר שהוא נשמע
לאזניים ומתקבל על הלב ומתקבל על הלב ומתקבל על הלב שנאמר
כי חיכם הוא דבר ואם הוא דבר נשמע לאזניים ומתקבל על הלב
אין לו לאדם לומר אלא דבר שהוא נשמע לאזניים ומתקבל על הלב
ומתקבל על הלב ומתקבל על הלב שנאמר כי חיכם הוא דבר ואם
הוא דבר נשמע לאזניים ומתקבל על הלב אין לו לאדם לומר אלא
דבר שהוא נשמע לאזניים ומתקבל על הלב ומתקבל על הלב

פרק חמשים ושלשה

הדרך .

פרק חמישים וארבעה:

ולפי דרכנו

פרק חמשים וחמשה

אשה

ومن ذلك ما رواه ابن عساكر في ترجمة أبي الحسن علي بن محمد بن عبد الله بن أحمد بن عبد الله بن أحمد بن عبد الله بن أح

פרק חמישים וששה

הניקה

ומה שאמרו בגמרא שמואל אמר מנהג מנהג
ר' אלעזר אמר מנהג מנהג ר' אלעזר אמר
מנהג מנהג שמואל אמר מנהג מנהג ר' אלעזר
אמר מנהג מנהג שמואל אמר מנהג מנהג ר'
אלעזר אמר מנהג מנהג שמואל אמר מנהג
מנהג ר' אלעזר אמר מנהג מנהג שמואל אמר
מנהג מנהג ר' אלעזר אמר מנהג מנהג שמואל
אמר מנהג מנהג ר' אלעזר אמר מנהג מנהג
שמואל אמר מנהג מנהג ר' אלעזר אמר מנהג
מנהג שמואל

ברכות שדים

פרק חמשים ושבעה

החלב יצמו

פרק חמשים ושמנה

פרק חמשים ותשעה

מן המפורסמות

פרק ששים וה׳

פרק ששים ואחד

סדר התחדיש

פרק ששים ושנים

רבותינו

פרק ששים ושלשה

פרק ששים וארבעה

הטעם האמתי

פרק ששים וחמישה

ראוי לנו לעשות כל מה שנוכל כדי לשמור על הסדר והשלום
ולמנוע כל מה שיכול לגרום לנזק או לפגיעה בכל אחד מהם.
ואם יתעורר ספק בדבר מה שנוגע לסדרים האלה, יש לברר
את הספק ולהחליט בו לפי הדעת של רוב הקהל.
ואם יתעורר ספק בדבר מה שנוגע לסדרים האלה, יש לברר
את הספק ולהחליט בו לפי הדעת של רוב הקהל.
ואם יתעורר ספק בדבר מה שנוגע לסדרים האלה, יש לברר
את הספק ולהחליט בו לפי הדעת של רוב הקהל.
ואם יתעורר ספק בדבר מה שנוגע לסדרים האלה, יש לברר
את הספק ולהחליט בו לפי הדעת של רוב הקהל.

תרין בני

פרק ששים ושש

ובשעה שהיו מוציאין את ארון הקבורה מן הבית ומן החצר, אומרים: אלוהי הרוחות ואלוהי כל בשר, אתה הוא אדון כל המעשים ואתה הוא אדון כל הנשמות, אתה הוא אלוהי כל הנבראים ואתה הוא אלוהי כל היצורים

תרין עטרין

פרק ששים ושבעה

كهكيه وود. وهوه دكيوا بسيدوكيه ٣٣ بالهوهاهوا بوالكوا كا
وهوه كهوه كوكه وهوالا كهوالا وهوالا وهوالا وهوالا وهوالا وهوالا
وهوالا وهوالا وهوالا و

ושין שלת תפלין

פרק ששים ושמנה

חלוקת

פרק ששים ושישה

ר ורבי אלעזר בשם רבי חנינא אין הקדוש ברוך הוא נותן
—אשר ותחי בשבת ויום טוב ויום הכיפורים ויום הדין אלא
ומשום הכי אמרינן לה לחיי דאי לא תחי לא מצי למיעבד
הכי, ומשום הכי אמרינן לה לחיי ותחי ואי לא לא. ואמר
לה לחיי ותחי ואי לא לא ואמר רבי אלעזר בשם רבי חנינא
אין הקדוש ברוך הוא נותן פרנסה לבהמה חיה ועוף אלא
מן הגלל שנאמר ויתן לבהמה לחמה לבני ערב אשר יקראו
ויש אומרים אף לרשעים שנאמר כי יקרבו אלי לאכל את
בשרי לצרי ואויבי המה כשלו ונפלו. ואמר רבי אלעזר
בשם רבי חנינא אין הקדוש ברוך הוא נותן פרנסה לבהמה
חיה ועוף אלא מן הגלל שנאמר ויתן לבהמה לחמה לבני
ערב אשר יקראו ויש אומרים אף לרשעים שנאמר כי יקרבו
אלי לאכל את בשרי לצרי ואויבי המה כשלו ונפלו. ואמר
רבי אלעזר בשם רבי חנינא אין הקדוש ברוך הוא נותן
פרנסה לבהמה חיה ועוף אלא מן הגלל שנאמר ויתן לבהמה
לחמה לבני ערב אשר יקראו ויש אומרים אף לרשעים שנאמר
כי יקרבו אלי לאכל את בשרי לצרי ואויבי המה כשלו
ונפלו. ואמר רבי אלעזר בשם רבי חנינא אין הקדוש ברוך
הוא נותן פרנסה לבהמה חיה ועוף אלא מן הגלל שנאמר
ויתן לבהמה לחמה לבני ערב אשר יקראו ויש אומרים אף
לרשעים שנאמר כי יקרבו אלי לאכל את בשרי לצרי ואויבי
המה כשלו ונפלו. ואמר רבי אלעזר בשם רבי חנינא אין
הקדוש ברוך הוא נותן פרנסה לבהמה חיה ועוף אלא מן
הגלל שנאמר ויתן לבהמה לחמה לבני ערב אשר יקראו ויש
אומרים אף לרשעים שנאמר כי יקרבו אלי לאכל את בשרי
לצרי ואויבי המה כשלו ונפלו. ואמר רבי אלעזר בשם רבי
חנינא אין הקדוש ברוך הוא נותן פרנסה לבהמה חיה ועוף
אלא מן הגלל שנאמר ויתן לבהמה לחמה לבני ערב אשר
יקראו ויש אומרים אף לרשעים שנאמר כי יקרבו אלי לאכל
את

המזוזה

פרק שבעים

פרק שבעים ואחד

כיון שירדו

וזה לנו מקום

פרק שבעים ושנים

השבועות

פרק שבעים ושלשה

פרק שבעים וארבעה

העולה מזה

פרק שבעים וחמשה

בראשׁא מהימנא

את לו ונתנו לבעל הבית אלף זהובים שיתן לפועל
ו אותה לתוך כיסו של אותו הפועל ולא ידע הפועל
שכבר נפל כיסו של אותו בעל הבית לתוך כיסו ולא
ידע בעל הבית שכבר נפל כיסו של פועל לתוך כיסו
ואחר כך בא בעל הבית ונתן לפועל אלף זהובים
אחרים ולא ידע הפועל שכבר נפל כיסו לתוך כיסו
ואחר כך בא הפועל ונתן לבעל הבית אלף זהובים
אחרים ולא ידע בעל הבית שכבר נפל כיסו של פועל
לתוך כיסו ואחר כך בא בעל הבית ונתן לפועל אלף
זהובים אחרים ולא ידע הפועל שכבר נפל כיסו לתוך
כיסו

ﻣﺎﻟﻚ ﺍﻟﺪﺍﺭ ﻭﺍﻟﻤﺴﻜﻦ ﻭﺍﻟﻤﺘﻜﻠﻢ ﻓﻲ ﺍﻟﺒﻴﻊ ﻭﺍﻟﺸﺮﺍﺀ ﻭﺍﻟﻤﺆﺟﺮ ﻭﺍﻟﻤﺴﺘﺄﺟﺮ ﻭﺍﻟﻤﺮﺗﻬﻦ ﻭﺍﻟﻤﺮﺗﻬﻦ ﻭﺍﻟﻤﺘﻘﺎﺿﻴﻴﻦ ﻭﺍﻟﻤﺘﺪﺍﻋﻴﻴﻦ ﻭﺍﻟﻤﺘﺨﺎﺻﻤ

כשם שזעיר

פרק שבעים ושישה

פרק שבעים ושבעה

[illegible]

תנ ההם

פרק שבעים ושמנה

ואפשר

פרק שבעים ושתים

אל ישיאך

פרק שמנים

[illegible]

ולא יכלו לעמוד לפני בני ישראל כי נפלו בחרב מהם ומהם
שנים עשר אלף איש כל אנשי חיל כל אנשי העיר ומלכיה
ואת מלך העי תפשו חי ויקריבו אותו אל משה ויעש משה
את העיר ואת מלכה כאשר עשה ליריחו ולמלכה רק הבזה
ושלל העיר הזאת בזזו בני ישראל לעצמם כדבר ה׳ אשר
צוה את יהושע ויהושע צוה את בני ישראל ויעשו כן
ויהושע עשה את העי ואת מלכה כאשר עשה ליריחו ולמלכה
ורק הבזה ושלל העיר הזאת בזזו בני ישראל לעצמם כדבר
ה׳ אשר צוה את יהושע ויהושע הכה את כל יושבי העי
לפי חרב עד תמם ויהי כל הנופלים ביום ההוא מאיש ועד
אשה שנים עשר אלף כל אנשי העי ויהושע לא השיב ידו
אשר נטה בכידון עד החרים את כל יושבי העי ויהושע
הכה את כל יושבי העי לפי חרב עד תמם ויהי כל הנופלים
ביום ההוא מאיש ועד אשה שנים עשר אלף כל אנשי העי
ויהושע לא השיב ידו אשר נטה בכידון עד החרים את כל
יושבי העי ויהושע הכה את כל יושבי העי לפי חרב עד תמם
ויהי כל הנופלים ביום ההוא מאיש ועד אשה שנים עשר
אלף כל אנשי העי ויהושע לא השיב ידו אשר נטה בכידון
עד החרים את כל יושבי העי ויהושע הכה את כל יושבי
העי לפי חרב עד תמם ויהי כל הנופלים ביום ההוא מאיש
ועד אשה שנים עשר אלף כל אנשי העי ויהושע לא השיב
ידו אשר נטה בכידון עד החרים את כל יושבי העי ויהושע
הכה את כל יושבי העי לפי חרב עד תמם ויהי כל הנופלים
ביום ההוא מאיש ועד אשה שנים עשר אלף כל אנשי העי
ויהושע לא השיב ידו אשר נטה בכידון עד החרים את כל
יושבי העי ויהושע הכה את כל יושבי העי לפי חרב עד תמם

ומאי

מתני׳ ת״ש

פרק שמנים ואחד

[illegible] [illegible] [illegible] [

ת תכ ס ל ת ל ס ת ת ת

פרק שמנים ושנים

הצלם

מן האור

פרק שמנים ושלשה

נזר ישראל

פרק שמנים וארבעה

כיצד הלולב

פרק שמונה וחמישה

ואמר לו אלוה אלה אלי אנכי אמנם ראיתי את
אלה אחרי אשר בא מפדן ארם, ואשבע לו אשר אנכי
אעשה את אשר עשה לפני שנתיים ועתה הנני
שלח את אחי ואלכה נא ואשובה אל אחי אשר
בארץ מצרים ואראה העודם חיים ויאמר יעקב
אל לבן לך לשלום הנה בתך אשתך קחה ולך
ויאמר לבן אל יעקב הן נא מצאתי חן בעיניך
נחשתי ויברכני יהוה בגללך ויאמר נקבה שכרך
עלי ואתנה ויאמר אליו אתה ידעת את אשר
עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי כי מעט אשר
היה לך לפני ויפרץ לרב ויברך יהוה אתך לרגלי
ועתה מתי אעשה גם אנכי לביתי ויאמר מה
אתן לך ויאמר יעקב לא תתן לי מאומה אם
תעשה לי את הדבר הזה אשוב ארעה צאנך
אשמר אעבר בכל צאנך היום הסר משם כל
שה נקד וטלוא וכל שה חום בכבשים וטלוא
ונקד בעזים והיה שכרי ותענה בי צדקתי
ביום מחר כי תבוא על משכרתי עמך כל
אשר אינני נקד וטלוא בעזים וחום בכבשים
גנוב הוא אתי ויאמר לבן הן לו יהי כדברך
והסיר ביום ההוא את התישים העקדים
והטלאים כל אשר לבן ולא נקד וטלוא וכל
אשר חום בכבשים ויתן ביד בניו וישם דרך
שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב רעה את
צאן לבן הנשארת ויקח לו יעקב מקל לבנה
לח ולוז וערמון ויפצל בהן פצלות לבן
המקלות אשר על השתים ויעמד את המקלות
אשר פצל נגד הצאן בשקתות המים אשר
תבאנה הצאן לשתות נגדן ויחמנה בבאן
לשתות ויחמו הצאן אל המקלות ותלדנה הצאן
עקדים טלאים ונקדים ויעקב הפרד הכבשים
ויתן פני הצאן אל עקד וכל חום בצאן לבן
וישת לו עדרים לבדם ולא שתם על צאן לבן
והיה בכל יחמו הצאן המקשרות ושם יעקב
את המקלות לעיני הצאן בשקתות למען יחמנה
במקלות ובהעטף הצאן לא ישם ויהי העקדים
לבן והמקשרות ליעקב ויפרץ האיש מאד מאד
ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים
וחמרים וישמע את דברי בני לבן לאמר לקח
יעקב את כל אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה
את כל הכבוד הזה ויראה יעקב את פני לבן
והנה איננו אתמול שלשום כאתמול שלשום
ויאמר יהוה אל יעקב שוב אל ארץ אבתיך
ואל מולדתך ואהיה עמך ויעקב שלח ויקרא
לרחל ולאה השדה אל צאנו ויאמר להן ראה
אנכי את פני אביכן כי איננו אתמול שלשום
כאתמול שלשום ואלהי אבי היה עמדי ואתן
יודעות אתן כי בכל כחי עבדתי את אביכן
ואביכן התל בי והחליף את משכרתי עשרת
מונים ולא נתנו אלהים לו להרע עמדי אם
כה יאמר נקדים יהיה שכרך והלדו כל הצאן
נקדים ואם כה יאמר עקדים יהיה שכרך
ילדו כל הצאן עקדים ויצל אלהים את מקנה
אביכן ויתן לי ויהי בעת יחם הצאן ואשא
עיני ואראה בחלום והנה התישים העלים על
הצאן עקדים נקדים וברדים ויאמר אלי מלאך
האלהים בחלום יעקב ואמר הנני ויאמר שא נא
עיניך וראה כל התישים העלים על הצאן
עקדים נקדים וברדים כי ראיתי את כל אשר
לבן עשה לך אנכי האל בית אל אשר משחת
שם מצבה אשר נדרת לי שם נדר עתה קום צא
מן הארץ הזאת ושוב אל ארץ מולדתך ותען
רחל ולאה ותאמרנה לו העוד לנו חלק ונחלה
בבית אבינו הלוא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו
ויאכל גם אכול את כספנו כי כל העשר אשר
הצל אלהים מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל
אשר אמר אלהים אליך עשה ויקם יעקב וישא
את בניו ואת נשיו על הגמלים ויסע את כל
מקנהו ואת כל רכושו אשר רכש מקנה קנינו
אשר רכש בפדן ארם לבוא אל יצחק אביו
ארצה כנען וילך לבן לגזז את צאנו ותגנב
רחל את התרפים אשר לאביה ויגנב יעקב את
לב לבן הארמי על בלתי הגיד לו כי בורח הוא
וישא הוא וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר
וישם את פניו הר הגלעד ויגד ללבן ביום
השלישי כי ברח יעקב ויקח את אחיו עמו
וירדף אחריו דרך שבעת ימים וידבק אתו בהר
הגלעד ויבא אלהים אל לבן הארמי בחלום
הלילה ויאמר לו השמר לך פן תדבר עם יעקב
מטוב עד רע ויסג לבן את יעקב והוא תקע
את אהלו בהר והוא חנה את אחיו בהר הגלעד
ויאמר לבן אל יעקב מה עשית ותגנב את לבבי
ותנהג את בנותי כשבות חרב ולמה נסתרת
לברח ואגנבך ואשלחך בשמחה ובשירים
בתף ובכנור ולא נשקתני לבני ולבנותי עתה
הסכלת עשות אשר לי אל ידי לרע עמכם
ואלהי אבי אמש אמר אלי לאמר השמר לך פן
תדבר עם יעקב מטוב עד רע ועתה הלוך הלכת
כי נכסף נכספת לבית אביך למה גנבת את
אלהי ויען יעקב ויאמר ללבן כי יראתי כי
אמרתי פן תגזל את בנותיך מעמי וכל אשר
תמצא את אלהיך לא יחיה נגד אחינו הכר לך
מה עמדי וקח לך ולא ידע יעקב כי רחל
גנבתם ויבא לבן באהל יעקב ובאהל לאה
ובאהל שתי השפחות ולא מצא ויצא מאהל לאה
ויבא באהל רחל ורחל לקחה את התרפים
ותשמם בכר הגמל ותשב עליהם ויחמש לבן את
כל האהל ולא מצא ותאמר אל אבי אל יחר
בעיני אדני כי לא אוכל לקום מפניך כי חדל
לי להיות כנשים ויחפש ולא מצא את התרפים
ויחר ליעקב ויריב בלבן ויען יעקב ויאמר
ללבן מה פשעי מה חטאתי כי דלקתה אחרי
כי מששת את כל כלי מה מצאת מכל כלי ביתך
שים כה נגד אחי ואחיך ויוכיחו בין שנינו
זה עשרים שנה אנכי עמך רחליך ועזיך לא
שכלו ואילי צאנך לא אכלתי טרפה לא הבאתי
אליך אנכי אחטנה מידי תבקשנה גנובתי יום
וגנוב לילה הייתי אכלני חרב ביום וקרח
בלילה ותדד שנתי מעיני זה לי עשרים שנה
בבתיך עבדתיך ארבע עשרה שנה בשני בנותיך
ושש שנים בצאנך ותחלף את משכרתי עשרת
מונים לולי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד
יצחק היה לי כי עתה ריקם שלחתני את עניי
ואת יגיע כפי ראה אמש הוכיח ויען לבן
ויאמר אל יעקב הבנות בנותי והבנים בני
והצאן צאני וכל אשר אתה רואה לי הוא
ולבנותי מה אעשה היום לאלה או לבניהן
אשר ילדו ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה
והיה לעד בינו ובינך ויקח יעקב אבן וירימה
מצבה ויאמר יעקב אל אחיו לקטו אבנים
ויקחו אבן ויעשו גל ויאכלו שם על הגל
ויקרא לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו
גלעד ויאמר לבן הגל הזה עד ביני וביניך
היום על כן קרא שמו גלעד והמצפה אשר
אמר יהי יהוה ישקף ביני וביניך כי נסתר
איש מרעהו כי אם תענה את בנתי ואם תקח
נשים על בנתי אין איש עמנו ראה אלהים עד
ביני וביניך ויאמר לבן אל יעקב הנה הגל
הזה והנה המצבה אשר ירתי ביני וביניך עד
הגל הזה וגם המצבה אם אני לא אעבר אליך
את הגל הזה וגם המצבה הזאת אם אתה לא
תעבר אלי את הגל הזה ואם לרעה ויאמר
אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו
אלהי אביהם ויעקב נשבע בפחד אביו יצחק
ויזבח יעקב זבח בהר ויקרא לאחיו לאכל לחם
ויאכלו לחם ויליני בהר ויקם לבן בבקר
וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אותם וילך
וישב לבן למקומו ויעקב הלך לדרכו ויפגעו
בו מלאכי אלהים ויאמר יעקב כאשר ראם
מחנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא
מחנים וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו
אחיו ארצה שעיר שדה אדום ויצו אתם לאמר
כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב
עם לבן גרתי ואחר עד עתה ויהי לי שור
וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד
לאדני למצא חן בעיניך וישבו המלאכים אל
יעקב לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הלך
לקראתך וארבע מאות איש עמו ויירא יעקב
מאד ויצר לו ויחץ את העם אשר אתו ואת
הצאן ואת הבקר ואת הגמלים לשני מחנות
ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והכהו
והיה המחנה הנשארת לפליטה ויאמר יעקב
אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יהוה
האמר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה
עמך קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר
עשית את עבדך כי במקלי עברתי את הירדן
הזה ועתה הייתי לשני מחנות הצילני נא מיד
אחי מיד עשו כי ירא אנכי אותו פן יבא
והכני אם על בנים ויאמר אתה הטיבת עמדי
והשם אשית את זרעך כחול הים אשר לא
יספר מרב ויהי שם הלילה ההוא ויקח את
אשר עבר לו מן הבא לנחל יבק ויעבר את
מעבר יבק ויקח אתם ויעבר את הנחל ויעבר
את אשר לו ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו
עד עלות השחר ויראה כי לא יכל לו ויגע
בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו
ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך
כי אם ברכתני ויאמר אליו מה שמך ויאמר
יעקב ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם
ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל
ויאמר יעקב הגידה נא שמך ויאמר למה זה
תשאל לשמי ויברך אתו שם ויקרא יעקב שם
המקום פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל פנים
ותנצל נפשי ויזרח לו השמש כאשר עבר את
פנואל והוא צלע על ירכו על כן לא יאכלו
בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך
עד היום הזה כי נגע בכף ירך יעקב בגיד
הנשה ויעקב נשא עיניו וירא והנה עשו בא
ועמו ארבע מאות איש ויחץ את הילדים על
לאה ועל רחל ועל שתי השפחות ויעבר את
הזלפות לפנים ואת בניהן אחריהם ורחל
ויוסף אחריהם ויעבר לפניהם ויקד ארצה שבע
פעמים עד גשתו עד אחיו וירץ עשו לקראתו
ויחבקהו ויפל על צוארו וישקהו ויבכו וישא
עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי
אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את
עבדך ותגשנה השפחות הנה הנה וילדיהן
ותגש לאה וילדיה ותשתחוין ואחר נגשו יוסף
ורחל ויאמר מי לך כל המחנה הזה אשר פגשתי
ויאמר למצא חן בעיני אדני ויאמר עשו יש לי
רב אחי יהי לך אשר לך ויאמר יעקב אל נא
אם נא מצאתי חן בעיניך ולקחת מנחתי מידי
כי על כן ראיתי פניך כראת פני אלהים
ותרצני ויאמר עשו נסעה ונלכה ואלכה נגדך
ויאמר אליו יעקב אדני יודע כי הילדים רכים
והצאן והבקר עלות עלי ודפקום יום אחד
ומתו כל הצאן יעבר נא אדני לפני עבדו
ואנכי אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני
ולרגל הילדים עד אשר אבא אל אדני שעירה
ויאמר עשו אציגה נא עמך מן העם אשר אתי
ויאמר למה זה אמצא חן בעיני אדני וישב
ביום ההוא עשו לדרכו שעירה ויעקב נסע
סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכות על כן
קרא שם המקום סכות ויבא יעקב שלם עיר
שכם אשר בארץ כנען בבאו מפדן ארם ויחן
את פני העיר ויקן את חלקת השדה אשר נטה
שם את אהלו מיד בני חמור אבי שכם במאה
קשיטה ויקם שם מזבח ויקרא לו אל אלהי
ישראל

בקצה

פרק שמנים וששה

ولما كان الأمر كذلك فإن الأولى بالمسلم أن يتجنب الخوض في هذه المسائل التي لا طائل تحتها، وأن يشتغل بما ينفعه في دينه ودنياه، وأن يترك علم ما استأثر الله به لنفسه، فإن الله تعالى قد أخفى عن عباده كثيرا من الأمور لحكمة بالغة، وعلم ما لم يعلموا، وجهل ما علموا، ليبتلي عباده ويختبرهم، فمن سلم لله وآمن بما أخبر به ورسوله فقد اهتدى، ومن تكلف ما لا يعلم ولا يدرك فقد ضل وغوى، وخاض في بحر لا ساحل له، وتعب نفسه فيما لا يجدي عليه نفعا في الدنيا ولا في الآخرة، بل ربما أدى به ذلك إلى الشك والحيرة والقلق، وهذا هو الخسران المبين.

فالواجب على المسلم أن يقف عند حدود الشرع، ولا يتجاوزها، وأن يعلم أن الله تعالى لم يخلقه عبثا، ولم يتركه سدى، بل خلقه لعبادته وحده لا شريك له، وأمره بأوامر ونهاه عن نواهي، وجعل له عقلا يميز به بين الخير والشر، وبين النافع والضار، فمن استعمل عقله فيما خلق له فقد أدى الأمانة، ومن ضيعه فيما لا يعنيه فقد خسر خسرانا عظيما، وحرم نفسه من الفوز برضوان الله والجنة.

وقد ذكر بعض العلماء أن من علامات إعراض الله عن العبد أن يشغله بما لا يعنيه، وأن يصرف همته إلى ما لا ينفعه، وأن يجعله يتكلم فيما لا يحسنه، ويخوض فيما لا يعلمه، وهذا كله من الخذلان الذي نعوذ بالله منه، ونسأله أن يعيذنا من شر أنفسنا ومن سيئات أعمالنا، وأن يهدينا لأحسن الأعمال والأخلاق، فإنه لا يهدي لأحسنها إلا هو، ولا يصرف سيئها إلا هو.

פרק שמנים ושבעה

ומפני

ואחרית אחרון אחרון, ואחר אין אחר אחריו אלא אלוה.

ממנו אשר שמעו קולות מקור מים בבית הכנסת אשר בעיר
שמעון וזה לשונו: בשנת תרכ"ב בחודש אייר בעת שהייתי
בעיר בית שערים, שמעתי קול מים זורמים בבית הכנסת
הגדול של העיר. נכנסתי פנימה ומצאתי מקור מים חם
ונובע מתוך הרצפה, ומימיו זורמים בתעלה אל הנהר.
ושאלתי את פי הזקנים ואמרו לי כי מקור זה נובע
מאז ומקדם, ואין איש יודע את סודו. ומי שישתה
מימיו בצום יום הכיפורים לא יצמא כל אותו היום.
ואני עצמי לא ראיתי זאת בעיני, אך כך סיפרו לי
אנשי העיר בפה אחד. ועל כן נקרא שם העיר בפי
העם "מי שערים", כי שערים רבים נפתחו שם
למקור זה, ומשם זרמו המים אל הנהר.

ומעניין לציין כי בשנת תרכ"ג נסע לשם הרב
יהושע מרדכי לוין, ובדק את הדבר בעצמו. הוא
כתב כי המקור אכן קיים, אך מימיו פחתו מעט
מאז ימי הזקנים. הוא שיער כי הסיבה לכך היא
שנסתתמו חלק מן הנקבים שדרכם יצאו המים
לנהר, וכי אם ינוקו הנקבים ישוב המקור לגבורתו.
ואולם הוסיף כי המים עדיין חמים מאוד, ואין
לשתותם מחמת חומם.

ומן הראוי לציין כי בשנת תרל"ח נערך מפקד
בעיר, ונמצא כי מספר התושבים הגיע אז ל־1,240
נפש. מתוכם 312 משפחות יהודיות, ו־4 משפחות
בלבד של נוצרים. בית הכנסת הגדול היה אז בית
התפילה היחיד בעיר, ובו התכנסו כל חגי ישראל.

פרק שמנים ושמונה

שמע מינה דקתני מאי שנא דאמרי' בסוכה דשבת
שבעה ימים ולא אמרי' בשבת דשבת שבעה ימים
ומשני הכא בשבת שכיח יותר שכל אדם עושה
בשבת ולא שכיח כולי האי שיעשה בסוכה ולא
אמרי' בסוכה דשבת שבעה ימים שכל אדם עושה
בסוכה ולא שכיח כולי האי שיעשה בשבת ולא
אמרי' בשבת דשבת שבעה ימים

פרק שמנים ותשעה

וישתים

ﻣﺎ ﻫﺬﻩ ﺍﻟﻤﺴﺎﺋﻞ ﺍﻟﺘﻲ ﺫﻛﺮﻫﺎ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺴﺎﺋﻞ ﺍﻟﺘﻲ ﻳﻜﺜﺮ ﻭﻗﻮﻋﻬﺎ
ﻭﻳﺤﺘﺎﺝ ﺍﻟﻨﺎﺱ ﺇﻟﻰ ﻣﻌﺮﻓﺔ ﺣﻜﻤﻬﺎ ﻓﻲ ﻛﻞ ﻭﻗﺖ ﻭﻟﻬﺬﺍ ﺫﻛﺮﻫﺎ ﻓﻲ
ﻫﺬﺍ ﺍﻟﻤﻮﺿﻊ ﻭﻗﺪ ﺫﻛﺮ ﺍﻟﻘﺎﺿﻲ ﺃﺑﻮ ﻳﻌﻠﻰ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺠﺮﺩ ﻭﻏﻴﺮﻩ ﺃﻥ
ﺍﻟﻤﺮﺍﺩ ﺑﻘﻮﻟﻪ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺠﺮﺩ ﻭﻏﻴﺮﻩ ﺃﻥ ﺍﻟﻤﺮﺍﺩ ﺑﻘﻮﻟﻪ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺠﺮﺩ
ﻭﻏﻴﺮﻩ ﺃﻥ ﺍﻟﻤﺮﺍﺩ ﺑﻘﻮﻟﻪ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺠﺮﺩ ﻭﻏﻴﺮﻩ ﺃﻥ ﺍﻟﻤﺮﺍﺩ ﺑﻘﻮﻟﻪ ﻓﻲ
ﺍﻟﻤﺠﺮﺩ ﻭﻏﻴﺮﻩ ﺃﻥ ﺍﻟﻤﺮﺍﺩ ﺑﻘﻮﻟﻪ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺠﺮﺩ ﻭﻏﻴﺮﻩ ﺃﻥ ﺍﻟﻤﺮﺍﺩ
ﺑﻘﻮﻟﻪ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺠﺮﺩ ﻭﻏﻴﺮﻩ ﺃﻥ ﺍﻟﻤﺮﺍﺩ ﺑﻘﻮﻟﻪ

אימא עלאה

פרק תשעים

ومقدمة كتاب حاوي من تصانيف شيوخ عصره وأكابر أهل مصره وأدبائه
وشعرائه ونحاته وأهل الرأي والتدبير من أهل دولته وأعوانه وكتابه
وحجابه وأصحاب الرأي والمشورة من أهل مملكته وأقرانه وأصحابه
وأخدانه وأهل الفضل والعلم من أهل زمانه وأو

מרגלא

פרק תשעים ואחד

ומה שאמרו שאין מוכרין לו אלא בפחות משתות — לא שיעור זה אמרו, אלא כל שאין דרך בני אדם לקנות בכך, אלא בפחות מכך, אין מוכרין לו. ואין זה שיעור קבוע, אלא לפי הדבר ולפי הזמן ולפי המקום. ואין מוכרין לו אלא מה שצריך לו לאותו היום בלבד, ואין מוכרין לו לא יותר ולא פחות. ואין מוכרין לו לא בהקפה ולא בפרעון, ואין מוכרין לו לא בשכר ולא בחנם. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ממון ולא בדבר שאין בו ממון. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו נפקא מינה ולא בדבר שאין בו נפקא מינה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו תועלת ולא בדבר שאין בו תועלת. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו הנאה ולא בדבר שאין בו הנאה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו רווח ולא בדבר שאין בו רווח. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו הפסד ולא בדבר שאין בו הפסד. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ריווח ולא בדבר שאין בו ריווח. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו חסרון כיס ולא בדבר שאין בו חסרון כיס. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו הוצאה ולא בדבר שאין בו הוצאה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו טרחה ולא בדבר שאין בו טרחה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו עמל ולא בדבר שאין בו עמל. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו יגיעה ולא בדבר שאין בו יגיעה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו צער ולא בדבר שאין בו צער. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו כאב ולא בדבר שאין בו כאב. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו מחלה ולא בדבר שאין בו מחלה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו מיתה ולא בדבר שאין בו מיתה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו חיים ולא בדבר שאין בו חיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו נשמה ולא בדבר שאין בו נשמה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו רוח ולא בדבר שאין בו רוח. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו נפש ולא בדבר שאין בו נפש. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו גוף ולא בדבר שאין בו גוף. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו עצמות ולא בדבר שאין בו עצמות. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו בשר ולא בדבר שאין בו בשר. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו עור ולא בדבר שאין בו עור. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו שיער ולא בדבר שאין בו שיער. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ציפורן ולא בדבר שאין בו ציפורן. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו עין ולא בדבר שאין בו עין. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו אוזן ולא בדבר שאין בו אוזן. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו חוטם ולא בדבר שאין בו חוטם. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו פה ולא בדבר שאין בו פה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו שן ולא בדבר שאין בו שן. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו לשון ולא בדבר שאין בו לשון. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו שפתיים ולא בדבר שאין בו שפתיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו לחיים ולא בדבר שאין בו לחיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו סנטר ולא בדבר שאין בו סנטר. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו מצח ולא בדבר שאין בו מצח. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו קרקפת ולא בדבר שאין בו קרקפת. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו שיער ולא בדבר שאין בו שיער. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו כתר ולא בדבר שאין בו כתר. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו עטרה ולא בדבר שאין בו עטרה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו נזר ולא בדבר שאין בו נזר. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו מלכות ולא בדבר שאין בו מלכות. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו שלטון ולא בדבר שאין בו שלטון. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ממשלה ולא בדבר שאין בו ממשלה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו רשות ולא בדבר שאין בו רשות. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו סמכות ולא בדבר שאין בו סמכות. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו הרשאה ולא בדבר שאין בו הרשאה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייפוי כוח ולא בדבר שאין בו ייפוי כוח. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו שליחות ולא בדבר שאין בו שליחות. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו נציגות ולא בדבר שאין בו נציגות. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג ולא בדבר שאין בו ייצוג. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג משפטי ולא בדבר שאין בו ייצוג משפטי. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בבית דין ולא בדבר שאין בו ייצוג בבית דין. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בבית משפט ולא בדבר שאין בו ייצוג בבית משפט. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בבוררות ולא בדבר שאין בו ייצוג בבוררות. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בגישור ולא בדבר שאין בו ייצוג בגישור. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בפשרה ולא בדבר שאין בו ייצוג בפשרה. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים משפטיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים משפטיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים מנהליים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים מנהליים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים אזרחיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים אזרחיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים פליליים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים פליליים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים משפחתיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים משפחתיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים כלכליים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים כלכליים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים עסקיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים עסקיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים מסחריים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים מסחריים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים בנקאיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים בנקאיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים ביטוחיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים ביטוחיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים רפואיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים רפואיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים פסיכולוגיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים פסיכולוגיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים חברתיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים חברתיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים קהילתיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים קהילתיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים ציבוריים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים ציבוריים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים פוליטיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים פוליטיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים דתיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים דתיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים רוחניים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים רוחניים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים אישיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים אישיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים משפחתיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים משפחתיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים חברתיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים חברתיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים קהילתיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים קהילתיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים ציבוריים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים ציבוריים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים פוליטיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים פוליטיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים דתיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים דתיים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים רוחניים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים רוחניים. ואין מוכרין לו לא בדבר שיש בו ייצוג בהליכים אישיים ולא בדבר שאין בו ייצוג בהליכים אישיים.

בשעה

פרק תשעים ושנים

ولما كان الأمر كذلك فإن الأمة لا تستطيع أن تحقق أهدافها
إلا إذا كانت تملك إرادتها وتستطيع أن تعبر عنها بحرية
وأن تختار من يمثلها في المجالس النيابية والمحلية
وأن تراقب أعمال الحكومة وتحاسبها على أعمالها
وأن تعزلها إذا خالفت الدستور أو أساءت استعمال السلطة
وأن تشترك في الحياة السياسية بالرأي والكلمة والقلم
وأن تنتقد ما تراه خطأ وتؤيد ما تراه صوابا
وأن تجتمع وتتظاهر سلميا للتعبير عن مطالبها
وأن تؤسس الأحزاب والجمعيات التي تريد
وأن تنضم إلى ما تشاء منها وتنسحب منها
وأن تفعل كل ذلك دون خوف من بطش أو اضطهاد
وأن تكون واثقة من أن صوتها مسموع
وأن إرادتها محترمة
وأن حقوقها مصونة
وأن حرياتها مكفولة
وأن كرامتها مرعية
وأن مصالحها مقدمة على مصالح الأفراد والجماعات
وأن الحكومة تعمل لخدمتها وتحقيق رفاهيتها
وأن الحكومة تخضع لرقابتها
وأن الحكومة تخشى غضبتها
وأن الحكومة تحترم إرادتها
وأن الحكومة تعمل على تنفيذ إرادتها
وأن الحكومة تحقق أهدافها
وأن الحكومة تحافظ على مكتسباتها
وأن الحكومة تدافع عن حقوقها
وأن الحكومة تحمي حرياتها
وأن الحكومة تصون كرامتها
وأن الحكومة ترعى مصالحها
وأن الحكومة تقدم مصالحها على مصالح الأفراد والجماعات
وأن الحكومة تعمل لخدمتها وتحقيق رفاهيتها
وأن الحكومة تخضع لرقابتها
وأن الحكومة تخشى غضبتها
وأن الحكومة تحترم إرادتها
وأن الحكومة تعمل على تنفيذ إرادتها
وأن الحكومة تحقق أهدافها
وأن الحكومة تحافظ على مكتسباتها
وأن الحكومة تدافع عن حقوقها
وأن الحكومة تحمي حرياتها
وأن الحكومة تصون كرامتها
وأن الحكومة ترعى مصالحها
وأن الحكومة تقدم مصالحها على مصالح الأفراد والجماعات

ואמר לו אלהים אני אל שדי פרה ורבה
ויהי לקהל עמים ונתן לזרעך אחריך
את ארץ מגוריך את כל ארץ כנען לאחזת
עולם והיה אלהים להם ויסע יעקב
מבאר שבע וילכו בני ישראל את יעקב
אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות
אשר שלח פרעה לשאת אתו ויקחו את
מקנהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ
כנען ויבא יעקב מצרימה וכל זרעו
עמו בניו ובני בניו עמו בנותיו
ובנות בניו וכל זרעו הביא עמו מצרימה
ויאמר יעקב אל יוסף ראה ראיתי את
פניך כי עודך חי ועתה אנכי אמות
הפעם הזאת אחרי ראותי את פניך
כי עמך אתה ועתה הנה בניך הנולדים
לך בארץ מצרים עד בואי אליך מצרימה
לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון
יהיו לי ומולדתך אשר הולדת אחריהם
לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם
ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ
כנען בדרך עוד כבאת אפרתה ואקברה
שם בדרך אפרת הוא בית לחם ויאמר
יוסף אל אביו כי בני הוא אשר נתן לי
אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם
ויגש יוסף את בניו מעם ברכיו וישתחו
לאפיו ארצה ויקח יוסף את שניהם
את אפרים בימינו משמאל ישראל
ואת מנשה בשמאלו משמאל ישראל
ויגש אליו וישק להם ויחבק להם
ויאמר ישראל אל יוסף ראה פניך לא
פללתי והנה הראה אתי אלהים גם
את זרעך ויוצא יוסף אתם מעם ברכיו
וישתחו לאפיו ארצה ויאמר יוסף אל
אביו כי זה הבכר שים ימינך על ראשו
ויאמר יוסף אל אביו כי זה הבכר שים
ימינך על ראשו ויאמר יוסף אל אביו
לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך
על ראשו ויאמר יוסף אל אביו כי זה
הבכר שים ימינך על ראשו ויאמר
יוסף אל אביו כי זה הבכר שים ימינך

פרק תשעים ושלשה

ואמרתי אליו אל תאמר לנערה שלחה אותי כי אל כל אשר אשלחך תלך
ואת כל אשר אצוך תדבר: אל תירא מפניהם כי אתך אני להצילך נאם
יהוה: וישלח יהוה את ידו ויגע על פי ויאמר יהוה אלי הנה נתתי
את דברי בפיך: ראה הפקדתיך היום הזה על הגוים ועל הממלכות
לנתוש ולנתוץ ולהאביד ולהרס לבנות ולנטע: ויהי דבר יהוה אלי
לאמר מה אתה ראה ירמיהו ואמר מקל שקד אני רואה: ויאמר יהוה
אלי היטבת לראות כי שוקד אני על דברי לעשותו: ויהי דבר יהוה
אלי שנית לאמר מה אתה רואה ואמר סיר נפוח אני רואה ופניו
מפני צפונה: ויאמר יהוה אלי מצפון תפתח הרעה על כל יושבי
הארץ: כי הנני קורא לכל משפחות ממלכות צפון נאם יהוה ובאו
ונתנו איש כסאו פתח שערי ירושלם ועל כל חומותיה סביב ועל כל
ערי יהודה: ודברתי משפטי אתם על כל רעתם אשר עזבוני ויקטרו
לאלהים אחרים וישתחוו למעשי ידיהם: ואתה תאזר מתניך וקמת
ודברת אליהם את כל אשר אנכי אצוך אל תחת מפניהם פן אחתך
לפניהם: ואני הנה נתתיך היום לעיר מבצר ולעמוד ברזל ולחומות
נחושה על כל הארץ לשרי יהודה לעמיה לכהניה ולעם הארץ: ונלחמו
אליך ולא יוכלו לך כי אתך אני נאם יהוה להצילך: ויהי דבר יהוה
אלי לאמר: הלוך וקראת באזני ירושלם לאמר כה אמר יהוה זכרתי
לך חסד נעוריך אהבת כלולתיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה:
קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה כל אכליו יאשמו רעה תבוא
אליהם נאם יהוה: שמעו דבר יהוה בית יעקב וכל משפחות בית
ישראל: כה אמר יהוה מה מצאו אבותיכם בי עול כי רחקו מעלי
וילכו אחרי הבל ויהבלו: ולא אמרו איה יהוה המעלה אתנו מארץ
מצרים המולכנו במדבר בארץ ערבה ושחה בארץ ציה וצלמות בארץ
לא עבר בה לא ישב אדם שם: ואביא אתכם אל ארץ הכרמל לאכל
פריה וטובה ותבאו ותטמאו את ארצי ונחלתי תשימו לתועבה:

משנה ה

פרק השישי ואחריו יש

מי שהיה חייב בפרשת דרכים ואמר
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ר מרגיש מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה
לומר לו. הוא מרגיש שהוא רוצה לומר משהו אבל לא יודע מה

פרק חמישה עשר

ואמרו לו אפילו אתה מיום שנברא העולם ועד עכשיו
לא נתנדבו לו אלא לשם שמים אין אנו מקבלין ממך
כשהיה בונה את ביתו של עולם היה מתירא שמא יבואו
ויאמרו לו אתה עני ואתה בונה בית לעשיר ולפיכך
היה מביא אבנים ומרגליות ומעמידן בצד הכותל
כדי שיהא רואה ומתמלא שמחה ואומר לו אתה
נתת לי ואני מחזיר לך שלך שלי ושל אבותי
אין אנו צריכין לכלום ואין אנו מקבלין ממך
כלום אלא אם כן אתה נותן לנו בשמחה
ובטוב לב ולפיכך נאמר ואם בנדיבה לבו
יביאנה ומפני מה נאמר בלשון נקבה
לפי שהנדבה באה מן האשה יותר מן
האיש שהאיש מתבייש ואין נותן
אלא מועט והאשה אינה מתבישת
ונותנת הרבה ומפני מה נאמר
בלשון זכר לפי שהאיש
מתחיל במצות יותר
מן האשה

בזמן שלאה

פרק תשעים וששה

وبعد فهذا ما وقع لنا من ترجمة الشيخ الإمام العالم العلامة الحافظ المحدث الفقيه الأصولي النحوي اللغوي المقرئ المفسر الأديب الشاعر المؤرخ الأخباري النسابة الأوحد الأكمل الأفضل الأعلم الأورع الأتقى الأزهد الأكثر تواضعا وحلما وصبرا وعلما وحكما وحسن خلق وكرم نفس وسخاء وشجاعة وعبادة وزهادة وورعا وتقشفا وتقللا وتواضعا وتخشعا وتأوها وانابة وتضرعا وتذللا وتبتلا وتهجدا وتعبدا وتحنثا وتحريا وتحرجا وتأثما وتحننا وتعففا وتصونا وتكرما وتجملا وتحببا وتودا وتلطفا وتعطفا وتحننا وتأنس

פרק השלשים ושבעה

לילה

זאת תורת הלילה
הלילה הולך ואין

ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא ולא יזכה לשבת בישיבה של מעלה
ולא יזכה לראות את פני השכינה ולא יזכה לשמוע את קול הנגינה
ולא יזכה לשמוע את קול הנגינה ולא יזכה לראות את פני השכינה
ולא יזכה לשבת בישיבה של מעלה ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא
ולא יזכה לשמוע את קול הנגינה ולא יזכה לראות את פני השכינה
ולא יזכה לשבת בישיבה של מעלה ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא
ולא יזכה לראות את פני השכינה ולא יזכה לשמוע את קול הנגינה
ולא יזכה לשבת בישיבה של מעלה ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא
ולא יזכה לשמוע את קול הנגינה ולא יזכה לראות את פני השכינה
ולא יזכה לשבת בישיבה של מעלה ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא
ולא יזכה לראות את פני השכינה ולא יזכה לשמוע את קול הנגינה
ולא יזכה לשבת בישיבה של מעלה ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא
ולא יזכה לשמוע את קול הנגינה ולא יזכה לראות את פני השכינה
ולא יזכה לשבת בישיבה של מעלה ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא
ולא יזכה לראות את פני השכינה ולא יזכה לשמוע את קול הנגינה
ולא יזכה לשבת בישיבה של מעלה ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא
ולא יזכה לשמוע את קול הנגינה ולא יזכה לראות את פני השכינה
ולא יזכה לשבת בישיבה של מעלה ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא
ולא יזכה לראות את פני השכינה ולא יזכה לשמוע את קול הנגינה
ולא יזכה לשבת בישיבה של מעלה ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא

ואמר לפניו שקר. ולמלך אמרה ה' לפני לבן ארמי אבי אמי ויהי
לי שם ולבני ולבני בני ולכל בני בני אמי. ולא אמרה לו שהיא
הלכה לעבוד עבודה זרה. ולא אמרה לו שהיא הלכה לשם
לכלכלה אשתו ובניו ולא לשם שיחזור. אלא אמרה לו שהיא
הולכת לשם שלא יחזור. ולא אמרה לו שהיא הולכת לשם
שיחזור. אלא אמרה לו שהיא הולכת לשם שלא יחזור. ולא
אמרה לו שהיא הולכת

תרב השקירה

פרק תשעים ושמנה

ואם אחד מן הבנים נפטר מהעולם ואין לו בנים אלא בנות
הבנות יורשות את אביהן בשוה בשוה, בין הבנות הנשואות
ובין הבנות שאינן נשואות. ואם אחת מהבנות נפטרה
מהעולם ואין לה בנים אלא בנות, הבנות יורשות את אמן
בשוה בשוה, בין הבנות הנשואות ובין הבנות שאינן נשואות.
ואם אחד מן הבנים נפטר מהעולם ואין לו בנים אלא בנות,
הבנות יורשות את אביהן בשוה בשוה, בין הבנות הנשואות
ובין הבנות שאינן נשואות. ואם אחת מהבנות נפטרה
מהעולם ואין לה בנים אלא בנות, הבנות יורשות את אמן
בשוה בשוה, בין הבנות הנשואות ובין הבנות שאינן נשואות.
ואם אחד מן הבנים נפטר מהעולם ואין לו בנים אלא בנות,
הבנות יורשות את אביהן בשוה בשוה, בין הבנות הנשואות
ובין הבנות שאינן נשואות. ואם אחת מהבנות נפטרה
מהעולם ואין לה בנים אלא בנות, הבנות יורשות את אמן
בשוה בשוה, בין הבנות הנשואות ובין הבנות שאינן נשואות.

ברוך

ואלו הדברים שאדם עושה פירותיהם לפניו ומקרן לו לעולם הבא
ואין מעבירין אותן מן העולם ואלו הן כבוד אב ואם וגמילות חסדים
והבאת שלום בין אדם לחבירו ותלמוד תורה כנגד כולם ואין
לתלמוד תורה שוה לכל אלו שתלמוד תורה מביאה לידי מעשה
ומעשה מביא לידי חיים וחיים מביאין לידי כבוד ואין כבוד
מביא לידי חיים ומעשה מביא לידי חיים ותלמוד תורה מביאה
לידי מעשה ומעשה מביא לידי חיים ותלמוד תורה מביאה לידי
מעשה ומעשה מביא לידי חיים וחיים מביאין לידי כבוד ואין
כבוד מביא לידי חיים ומעשה מביא לידי חיים ותלמוד תורה
מביאה לידי מעשה ומעשה מביא לידי חיים ותלמוד תורה מביאה
לידי מעשה ומעשה מביא לידי חיים וחיים מביאין לידי כבוד
ואין כבוד מביא לידי חיים ומעשה מביא לידי חיים ותלמוד
תורה מביאה לידי מעשה ומעשה מביא לידי חיים ותלמוד תורה
מביאה לידי מעשה ומעשה מביא לידי חיים וחיים מביאין לידי
כבוד ואין כבוד מביא לידי חיים ומעשה מביא לידי חיים
ותלמוד תורה מביאה לידי מעשה ומעשה מביא לידי חיים
ותלמוד תורה מביאה לידי מעשה ומעשה מביא לידי חיים
וחיים מביאין לידי כבוד ואין כבוד מביא לידי חיים ומעשה
מביא לידי חיים ותלמוד תורה מביאה לידי מעשה ומעשה מביא
לידי חיים ותלמוד תורה מביאה לידי מעשה ומעשה מביא לידי
חיים וחיים מביאין לידי כבוד ואין כבוד מביא לידי חיים
ומעשה מביא לידי חיים ותלמוד תורה מביאה לידי מעשה
ומעשה מביא לידי חיים ות

בפרשת

פרק השערים ותשעה

ولما كان الغد من يوم الجمعة ثالث عشر شهر ربيع الآخر من السنة المذكورة
ركب الأمير بيبرس الدوادار وسار إلى جهة الشرق وتبعه الأمراء والعساكر
وكان قد بلغه أن التتار قد وصلوا إلى البيرة وعبروا الفرات وأن
طلائعهم قد وصلت إلى عين تاب فلما وصل الأمير بيبرس إلى
قرية دير الجماجم بلغه أن التتار قد وصلوا إلى قرية بزاعة
فسار إليهم وكبسهم وهم غارون فلم يشعروا إلا والسيوف
تعمل فيهم فولوا منهزمين وتبعهم المسلمون يقتلون ويأسرون
فقتل منهم خلق كثير وأسر جماعة كثيرة وغنم المسلمون
منهم شيئا كثيرا من الخيل والسلاح والدواب والأموال
وعاد الأمير بيبرس بالغنائم والأسرى إلى حلب فدخلها
في يوم الجمعة المذكور وقد زينت له البلد وخرج
الناس لملاقاته وهم في غاية السرور بما فعله
من قتل التتار وكسرهم وأسر منهم جماعة
كثيرة وكان يوما مشهودا

ששם

Amen

פרק מאה

רמבם

ואחר שהתחיל לומר שלא יהיה לו ולא לאחר שום דבר בעולם הזה ולא בעולם הבא אלא שיהיה הוא ויוצרו לבדם כמו שהיו קודם שנברא העולם הוא עצמו חזר ואמר שיש לו ולאחר בעולם הבא מה שאין לו ולאחר בעולם הזה ואין לו ולאחר בעולם הזה אלא שיהיה הוא ויוצרו לבדם כמו שהיו קודם שנברא העולם הוא עצמו חזר ואמר שיש לו ולאחר בעולם הבא מה שאין לו ולאחר בעולם הזה ואין לו ולאחר בעולם הבא